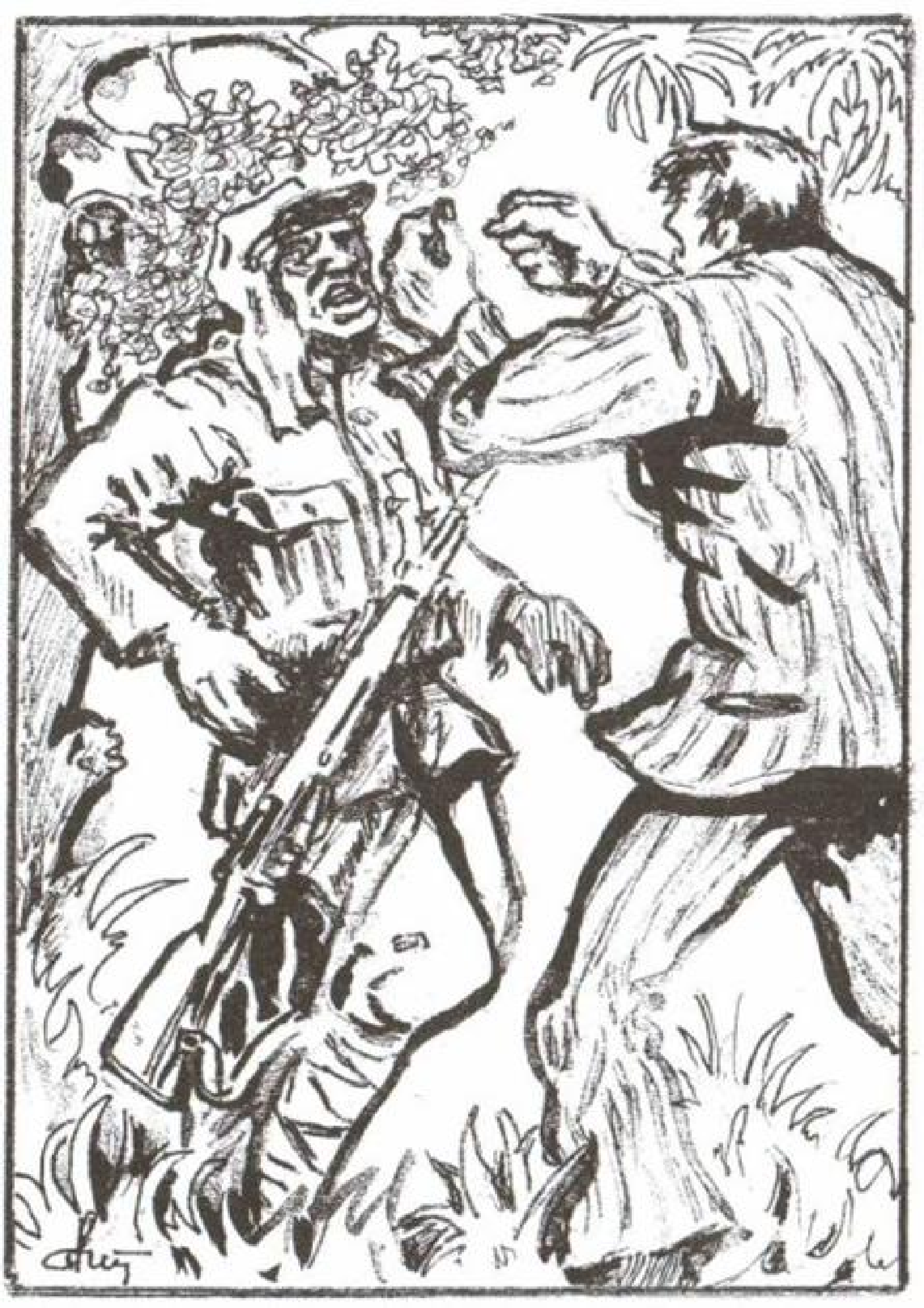

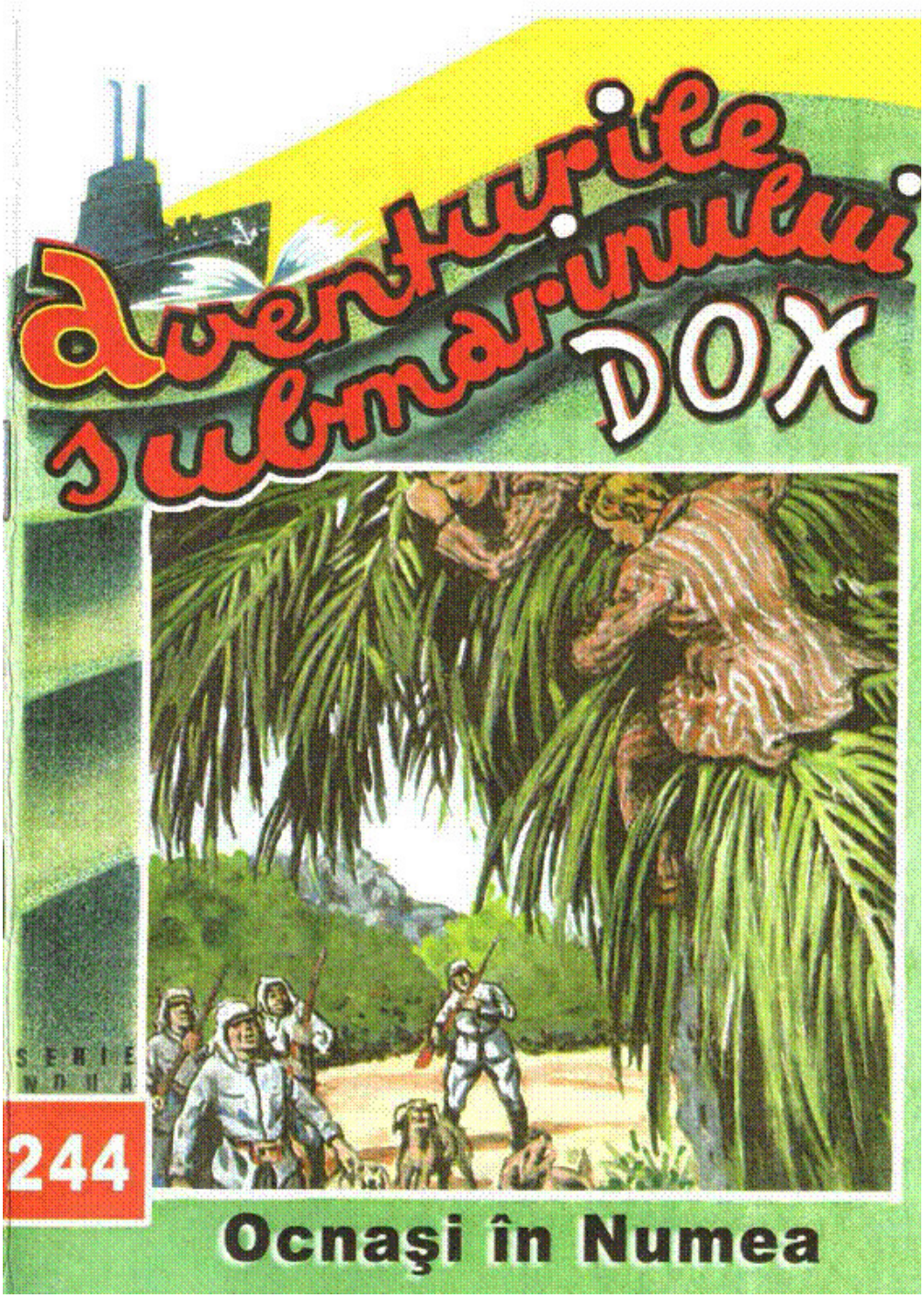
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
244
Ocnaşi în Numea

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 244

OCNAŞI ÎN NUMEA

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O DEFECŢIUNE CU URMĂRI GRAVE

— HEI, DOMNULE CĂPITAN, am făcut tot ce mi-a stat în puteri, mai mult nu sunt în stare!

Căpitanului Farrow i se adresase această constatare venită din partea inginerului său de bord Hagen, care oarecum descumpănit tocmai îşi freca tâmpla, puţin deasupra urechii:

— Chiar nimic, dragă Hagen?

Inginerul se mărgini să scuture numai din cap, după care urmă:

— Ne cunoaştem de prea multă vreme, domnule căpitan ca să ştii că am făcut tot ceea ce e omeneşte posibil în această situaţie. Aş putea doar „cârpi" elicea principală cât să ne ţină până ajungem în cel mai apropiat port.

— Da, dar cel mai apropiat port se află tocmai în Noua Caledonie, pe insula principală a grupului insular Loyalty, constată Farrow cu obiectivitate şi vădit deconcertat de propriile sale spuse. Dacă se-ntâmplă să avem ghinion înainte de a ajunge acolo? Blestemată fie stânca aia submarină! Numai aici, în calea submarinului nostru şi-a găsit să fie plasată?

— Ghinionul nu se va sparge dacă vom cădea în plasa deznădejdii, încercă Hagen să dreagă busuiocul, consolându-şi în felul său, căpitanul. Înainte de toate trebuie să ne asigurăm c-am reparat, cel puţin provizoriu, toate stricăciunile.

— Şi cum crezi c-ai putea înlocui elicea principală, dragă Hagen, doar este chiar inima Dox-ului nostru!

— Fireşte, spirele elicei nu mai pot fi îndreptate decât într-un atelier performant de tinichigerie, ceea ce nu ne va fi dat să-l găsim în proximitatea noastră. Trebuie să aibă un anume diametru şi să fie din cel mai bun oţel, dar mă gândesc c-or fi existând pe insula principală Numea destule magazine unde am putea găsi piese de schimb, fireşte, administrate de autorităţile coloniale franceze. Dacă căutăm unde trebuie vom găsi cu siguranţă şi cilindrul de oţel care trebuie în primul rând înlocuit.

— Şi-ai ajuns să îţi imaginezi că francezii ne vor livra tocmai nouă aceste importante materiale, după ce s-au dat de ceasul morţii urmărindu-ne pe toate mările Pământului? Ar fi ca şi cum ar ajuta la zădărnicirea propriului lor plan, de-a ne încolţi şi sili să depunem armele.

Hagen zâmbi pişicher pe sub mustaţă:

— Ei, chiar aşa de-a dreptul nu ne-ar ferici ei!

— Dacă am înţeles bine, Hagen, te bazezi să le jucăm renghiul, aşa cum am făcut-o de atâtea ori până acum.

— Asta n-ar fi o premieră pentru noi şi după câte ştim nici George n-ar avea mari scrupule.

— Pe George aş prefera să nu-l amestecăm deloc în povestea asta, zâmbi la rândul său căpitanul. Dar apropo, Hagen, cât timp crezi că-ţi va răpi să „cârpeşti" aşa cum singur ai spus-o, elicea?

— Mâine, dis-de-dimineaţă sper să fiu gata cu reparaţia. Apoi va trebui să navigăm încet şi cu prudenţă. Mare noroc că ruptura s-a produs într-un loc care-mi permite totuşi să intervin pentru o vreme. Ar fi putut fi însă şi mai rău.

— Aşadar o mică lucrare de artă reparatura asta, se miră căpitanul. Noroc că te avem la bord, dragă Hagen, constată cu obiectivitate Farrow.

— Ei, nici chiar aşa, domnule căpitan, făcu pe modestul inginerul. Oricare specialist în domeniu cât de cât stăpân pe munca sa, ar trebui o astfel de treabă s-o ducă la bun sfârşit. Acum, te rog, să mă scuzi, domnule căpitan, dar trebuie să mă întorc la lucru.

— Mult succes! îi ură căpitanul inginerului său.

După indezirabila ciocnire cu stânca subacvatică, care le-a marcat pe moment destinul, Dox-ul lor a fost purtat de curenţii submarine până-n proximitatea unei insuliţe, unde au putut găsi un golfuleţ adecvat, unde să se poată piti.

Pentru moment se impunea să se stabilească dacă mica insulă, aparţinând Mării Sudului, este sau nu locuită.

Uneori vasul lor acosta atât de aproape de ţărm, încât nici nu se mai punea problema de a ajunge pe uscat cu vreuna din bărcile lor de salvare.

Aşa s-au petrecut lucrurile şi acum.

George, fiul căpitanului de submarin Farrow a putut ajunge fără ajutorul vreunei bărci pe uscat, unde îşi găsi de-ndată o ocupaţie constând în aceea de a examina nisipul alb al plajei, provenit fără îndoială din sfărâmarea şi fărâmiţarea recifului de corali.

Nu-i trebui mult până ce descoperi urma unui picior gol. Apoi alta şi încă una. În curând acestea de dovediseră suficient de multe pentru a trage concluzia că aborigenii obişnuiau să vină adesea pe plaja asta.

Dra de ce nu se arăta nici unul dintre dânşii? Existau două explicaţii pentru asta. Fie că se apropia căderea întunericului, să tot fi fost vreo patruzeci de minute până atunci, socoti el, sau poate că indigenii au şi semnalat prezenţa submarinului

şi s-au retras dintr-un sentiment firesc, de teamă de necunoscut şi din nevoia de securitate.

George examină cu luare aminte marginile celui mai apropiat desiş de plajă.

În vegetaţia abundentă tânărul nu a putut descoperi nici o mişcare suspectă, dar nu ştiu de ce, avea senzaţia că perechi de ochi aparţinând făpturilor cu piele neagră ale acestui ţinut îi urmăreau mişcările de la adăpost.

Îşi forţă încă odată vederea pentru a putea străpunge desişurile vegetale, dar nu-i reuşi nimic.

Întrucât nu scăpă nici acum de presentimentul care-l domina de ceva vreme, se hotărî să rămână prudent pentru moment, aşteptând cel puţin până i se va alătura voinicul şi deşiratul ajutor de timonier, prietenul său cel mai bun, Petre.

Abia după aceea, păşi alături de uriaş înspre tufişuri, şoptindu-i acestuia:

— N-avem de ce ne teme! Chiar de-ar fi aşa şi cu cei câţiva locuitori tuciurii ai insuliţei ăsteia vom termina noi repede, dacă au de gând să se dea la noi.

— Ei, atunci se schimbă treaba! Dar nu cred că e cazul. Pe un petec de pământ ca ăsta?

Căpitanul tocmai îi ajunsese pe cei doi şi prinse ultimele cuvinte ale lui Petre. Îi reuşi chiar să-i împiedice înainte ca aceştia să-şi croiască drum în tufişuri, cum se părea că intenţionaseră.

— Aşteptaţi o clipă! Ne aflăm doar pe una dintre insulele aparţinând grupului Loyalty, aflată în posesiune franceză. Sper s-ajungem la pace cu francezii, dar încă nu sunt pregătite condiţiile. Aşa că prudenţă! Putem să rămânem în zona plajei şi să nu ne aventurăm în interiorul insulei. Mai bine veniţi înapoi pe vas!

Lui George nu-i scăpă adevărul spuselor căpitanului, cu toate astea, tare ar mai fi dat o raită în tufişurile plajei, doar pentru a se convinge dacă sunt sau nu indigeni ascunşi acolo.

Întrucât îi promisese tatălui său să renunţe la a fi imprudent şi prea cutezător când nici nu era cazul, mai ales că recoltase în ultima vreme o ploaie de neplăceri de pe urma asta, ascultă până la urmă de glasul raţiunii şi se căţără înapoi pe puntea Dox-ului, propunându-şi în schimb o partidă de pescuit în apele golfului. Ca premiu de consolare!

Apa era doar atât de limpede încât se putea vedea până la fund cum înoată peştii mari alături de cei mici, într-o joacă continuă.

Îşi urmă îndemnul inimii şi succesul nu întârzie să se arate. Captură câţiva peşti de toată frumuseţea care cu

siguranţă vor îmbogăţi lista de bucate de la bord. În timp ce pescuia, George lăsase să-i scape privirile adesea înspre tufişurile adiacente plajei, întrucât nu-şi putuse lua de tot gândul de la indigeni, locuitori ai acestei insuliţe!

Pe timpul nopţii căpitanul hotărâse o pază dublă pe punte, întrucât proximitatea uscatului şi a unor eventuali indigeni îl îndemna la prudenţă.

Garda urma să se schimbe la fiecare oră. Deocamdată pe punte îşi şi luase postul în primire cinci marinari. La sfârşitul primului schimb pe punte se înstăpânise liniştea.

Căpitanul tocmai vroia să se urce în turn când auzi o bătaie în uşa de la sala de mese. La somaţia „intră" a căpitanului, îşi făcu apariţia unul dintre marinari.

— Domnule căpitan, cei cinci camarazi pe care voiam să-i înlocuim au dispărut de pe punte.

Preţ de câteva secunde, cei aflaţi în sala de mese au rămas muţi de uimire, după care s-au repezit cu toţii, dând năvală, ca la comandă, pe punte.

Brun, ofiţerul secund care-i avea în subordine pe cei cinci, nu putut da nici o lămurire cum s-a făcut c-au dispărut fără să lase nici o urmă marinarii săi.

Lui George îi trebui ceva mai mult pentru a ajunge pe punte, întrucât se repezise în cabina sa pentru a-şi lua lampa de buzunar.

După ce intră în posesia ei, plimbă fluxul luminos de-a lungul punţii. Curând, fluieră satisfăcut printre dinţi, repezindu-se jos lângă balustrada de fier forjat, de unde culese un obiect mic: o podoabă făcută din os de porc, aparţinând desigur unui băştinaş.

— Mai bine am fi cercetat cum trebuie insula asta tată, îi reproşă George căpitanului, arătându-i micul obiect pe care-l găsise.

Căpitanul scutură uimit capul, după care adăugă grav:

— Aş vrea să ştiu numai cum de-au reuşit băştinaşii ăştia să-mi surprindă oamenii, de-aşa manieră încât nici unul dintre ei n-a reuşit să dea măcar un semnal de alarmă. Marinarii noştri nu sunt deloc novici în de-alde astea! Tuciurii de pe insuliţa asta trebuie prin urmare să posede calităţi de războinici încercaţi şi vicleni, nevoie mare, ceea ce-i de mirare totuşi. Firește că acum nu avem încotro şi vom debarca întrucât ar fi inutil să ne petrecem noaptea fără a face nimic. Deşi, chiar şi aşa pe întunericul ăsta, nu prea văd cum am putea descoperi ceva.

— Rindow, se adresă el primului ofiţer, pregăteşte 15 marinari. Fiecare dintre aceştia să aibă asupra lui două

grenade cu gaz, în caz de nevoie vom face uz de ele.

După câteva minute, cei cinsprezece oameni solicitaţi erau deja prezenţi pe punte. În afară de aceştia mai urmau să debarce alături de căpitan, fiul său George şi doctorul Bertram, bun cunoscător al dialectelor vorbite pe insulele acestea şi bineînţeles Petre, în calitate de prieten şi însoţitor şi nu de puţine ori îngerul păzitor al lui George.

Întrucât nu era exclus ca o parte din băştinaşi să-i aştepte chiar în desişul cel mai apropiat şi întrucât adia tocmai un vânticel favorabil care bătea în direcţia uscatului, Farrow ordonă să se arunce câteva grenade cu gaze într-acolo.

Fireşte, după aruncare grenadelor cu gaze, se va mai scurge o jumătate de oră până ce camarazii ar putea pătrunde în desiş, dar cel puţin căpitanul vroia să fie sigur că nu-şi va primejdui oamenii datorită unui atac viclean şi neaşteptat.

Fără a-şi folosi lămpile de buzunar, toţi camarazii care luau parte la mica expediţie de pe uscat se apropiară cu băgare de seamă până la o depărtare de douăzeci de metri de brâul de verdeaţă care începea acolo.

La un semn al căpitanului, cei patru marinari desemnaţi pentru a arunca grenadele, păşiră în faţă după care şi-au executat misiunea, iar grenadele explodară cu o detunătură înfundată foarte aproape de tufişuri.

Dacă cei cinci marinari răpiţi care făcuseră de gardă pe punte Dox-ului erau cumva în apropiere îşi puteau da seama de-acuma că li se forţa eliberarea.

De-abia după ce-a trecut o jumătate de oră, marinarii de sub comanda căpitanului şi-au reluat înaintarea. Şi-au conectat lămpile de buzunar care n-au întârziat să lumineze tufişurile, tulburând pentru început o armată de gângănii şi lighioane de mai mici dimensiuni, care aveau toate motivele să se sperie de lumină.

În cele din urmă fluxul luminos zăbovi asupra câtorva siluete întunecate care zăceau în desiş.

Aceştia făceau parte, fireşte din avangarda băştinaşilor sau erau oamenii lor de pază, dar de abia după douăzeci şi patru de ore se vor fi trezit, fără să aibă de suferit urmări de pe urme gazului.

Şase siluete au fost găsite în total, înarmaţi cu toţii cu ghioage şi cuţite, arme tocmai potrivite pentru lupta corp la corp în desişuri.

George, care întotdeauna o luase înaintea camarazilor săi dădu în curând peste o cărare îngustă care şerpuia printre tufişuri. Tânărul se opri imediat şi îşi chemă tovarăşii să se

apropie printr-un fluierat uşor, aşa cum conveniseră cu toţii împreună.

Curând alături de George au venit căpitanul împreună cu doctorul Bertram.

— Cărăruia asta duce până în satul indigenilor, care se află cu siguranţă de partea cealaltă a insulei.

— N-ar fi mai bine să ocolim pe apă insula, tată? În felul ăsta o să-i prindem în cleşte! Teamă mi-e că dacă continuăm să înaintăm pe cărare vom da curând de santinelele băştinaşilor, care au auzit cu siguranţă detunăturile grenadelor noastre.

— Dacă va fi să mai aruncăm şi alte grenade cu gaze vom putea răzbi până la oamenii noştri, care vor face înconjurul insulei, fu de părere doctorul Bertram.

— Asta n-ar fi cine ştie ce, replică căpitanul. Dacă marinarii care dau ocolul insulei în barcă vor auzi exploziile grenadelor n-au decât să vâslească în larg, unde pot aştepta în linişte împrăştierea gazului.

— Planul tău nu-i rău de loc, George! Cine dă o fugă până la submarin să anunţe oamenii? Două bărci cu câte cinci oameni fiecare vor fi de ajuns. Vrei tu să conduci mica noastră echipă, George? Fireşte, dacă-mi promiţi că nu faci ceva necugetat! În caz că ajungeţi în sat ceva mai devreme decât noi, ceilalţi, nu vă precipitaţi la acţiuni singulare. Ne va trebui aici ceva timp pentru a străbate prin desişuri şi a ajunge fără mare tam-tam la ţintă şi socot că asta lasă suficient răgaz pentru cei din bărci să-şi facă treaba lor.

George fu fireşte de acord să conducă cea de-a doua grupă de marinari şi-l rugă pe Petre, credinciosul lui tovarăş să-i fie secund în această misiune, ceea ce căpitanul consimţi pe loc.

— Grăbiţi-vă cât puteţi! strigă Farrow în urma lor, în timp ce George şi Petre se despărţeau de grup pentru a se reîntoarce pe Dox.

Odată ajunşi la bord, George dădu comenzile necesare şi două mici bărci de aluminiu au fost lansate la apă.

Fură desemnaţi opt oameni ce urmau să-i însoţească pe cei doi, George şi Petre, care preluând conducerea celui de-al doilea grup, o porni cu încredere şi exuberanţă de-a lungul coastei, îndemnat de imboldul de a-şi elibera camarazii.

— Când vom ajunge în partea de nord a insulei, îi sfătui George pe cei trei marinari în barca cărora se afla împreună cu Petre, v-aş ruga să vâsliţi cât se poate de încet, pentru a nu deştepta vreo bănuială.

Înconjurul insulei până înspre partea ei nordică se făcea destul de repede. Cele două bărci lunecau acum aproape fără

zgomot pe suprafaţa apei, în timp ce George, care stătea la cârmă, arunca priviri înfrigurate pe mal şi mai departe înspre desişuri. Tânărul credea că la ora asta în satul băştinaşilor, care după părerea lui nu putea fi situat decât în partea de nord a insulei, activitatea de seară era în toi. Ar fi trebuit să fie aprinse focuri de gardă, de tabără sau de pregătire a cinei şi prezenţa lor s-ar fi putut face remarcată dacă aceştia erau atenţi.

Mai străbătură încă vreo câteva sute de metri de-a lungul capului nordic al insulei, până ce în sfârşit lui George îi reuşi să distingă lumina flăcărilor.

Spotul luminos nu era mare deloc, ceea ce impunea o singură concluzie. Satul nu era plasat chiar în apropierea plajei, ci undeva mai adânc în interior. Asta nu putu decât să-l bucure pe George şi pe mica lui echipă.

Vor putea debarca fără grija de a nu fi surprinşi de santinelele plasate la mal.

George îi povăţui pe marinarii din barca sa să-şi încetinească ritmul de vâslire pentru a-i aştepta pe cei din barca a doua, care serveau de rezervă şi veneau ceva mai în urmă.

Curând se putea constata că între plajă şi sat se întindea un brâu destul de des de verdeaţă care la nevoie ar fi putut oferi destule oportunităţi de mascare. Întrucât pe mal nu se vedea că ar fi dispuse santinele, iar dinspre sat răzbăteau chiar şi până la ei zgomotele, evident estompate de distanţă a unui mare tărăboi, singura concluzie care se impunea era că locuitorii tuciurii ai insulei continuau să se bucure de luarea în posesiune a prizonierilor lor albi.

Prin semne George îşi dirijă barca înspre plajă şi sări primul pe malul presărat cu nisip alb, coraligen, care strălucea la lumina razelor de lună.

Aşteptă până ce Petre cu cei trei marinari îl ajunseră, apoi o porniră înspre brâul de verdeaţă din faţa lor. Vântul bătea înspre ei, aşa încât în cazul unui atac al băştinaşilor deocamdată nu puteau fi folosite grenadele. Pentru a nu fi detectaţi prematur de către vreun locuitor rătăcit al insulei, se impunea totuşi să înainteze cu maximă prudenţă.

George îşi croi drum preluând conducerea grupului şi nu trecu mult până ce putut să admire locaţia satului. Acesta nu era tocmai mare, era plasat sub nişte palmieri înalţi, sub care erau ridicate colibele băştinaşilor.

Chiar în mijlocul satului zăceau legaţi cei cinci camarazi ai lor, răpiţi de pe Dox şi în jurul acestora dansau cuprinşi de frenezie mai multe făpturi umane.

Un individ deosebit de masiv şi foarte înalt dansa de parcă era cuprins de amoc. Îşi apucase cuţitul în mâna dreaptă şi şi-l flutura ameninţător încolo şi încoace. Întrucât nu era deloc exclus ca în cele din urmă să se repeadă la prizonierii săi şi să-i rănească în demenţa lui furibundă, George ca o măsură de siguranţă îşi pregăti pistolul.

La un moment dat când socoti că-i prielnic, tânărul îşi vizualiză cu grijă ţinta şi apăsă pe trăgaci. Cuţitul zbură din mâna întinsă a matahalei, descrise în semicerc prin aer şi căzu în tufişuri.

Detunătura şi evenimentul în ansamblul lui îi surprinse atât de mult pe sălbatici, încât aceştia au amuţit pentru câteva minute de uimire, nemaiştiind ce să creadă.

După pauza impusă de prima surpriză, se dezlănţui iadul. Mai mulţi băştinaşi o zbughiră înspre tufişuri, făcând o hărmălaie de nedescris, agitându-şi şi braţele înarmate cu ghioage şi cuţite.

Alţi câţiva se grăbiră să-i târască pe prizonieri în colibe.

George şi Petre sloboziră de îndată câteva gloanţe de avertisment. Înspăimântaţi, cei câţiva negri care se pregăteau să-i remorcheze pe prizonieri la adăpost în colibe, i-au lăsat în plata Domnului pe locurile unde găseau.

George se pregătea să tragă focuri de avertisment în faţa atacatorilor care se năpustiseră între tufişuri, dar gloanţele nu erau menite să-i rănească ci erau ţintite înspre pământ din care bucăţi mari săreau în faţa acestora în aer. De spaimă, primul atac fu zădărnicit, dar mai apoi răsunară comenzi cu o voce autoritară, ceea ce avu drept consecinţă că tot mai mulţi băştinaşi au îngroşat rândurile atacatorilor. Situaţia devenise critică pentru George şi camarazii săi întrucât acum se impunea o pauză pentru a-şi reîncărca armele.

Din fericire, tocmai acum s-au apropiat camarazii din barca a doua care auziseră împuşcăturile şi s-au grăbit cât au putut pentru a fi prezenţi cât mai repede la faţa locului.

Aceştia intrară la rândul lor în luptă trăgând una după alta câteva salve, dar care s-au pierdut peste capul negrilor înfierbântaţi, undeva în pădure.

Se înţelege că panica stârnită de gloanţele, care totuşi nu-i atinseseră, îşi făcu din nou efectul. George şi cu Petre, care apucaseră să-şi reîncarce primii armele, fură nevoiţi să facă repede uz de ele, întrucât un alt grup de sălbatici au schiţat din nou tentativa de a se apropia de prizonieri.

George îşi dădu până la urmă seama că el împreună cu oamenii săi nu vor putea stăpâni situaţia, mai cu seamă co nu voia să omoare, nici chiar să-i rănească pe locuitorii acestei

insule. Întrucât şi marinarii din barca a doua au trebuit până la urmă să instituie o pauză în exercitarea salvelor lor de avertisment, pentru a-şi reîncărca la rândul armele, rândurile atacatorilor băştinaşi care au profitat de asta s-au îngroşat simţitor.

Părea că satul dispune de rezerve suficiente de războinici încercaţi, de vreme ce rândurile acestora continuau să se îngroaşe.

Ce era de făcut şi mai ales, ce trebuia să ordone el, George oamenilor săi?

În momentele cele mai critice îi percepu la urechi cum trupa de sub comanda căpitanului tatăl său, îşi făcu simţitor prezenţa la faţa locului, auzi pârâit de crengi, trosnetul ramurilor frânte, apoi primele bubuituri ale grenadelor cu gaze. Sălbaticii încremeniră imediat ce au perceput în spatele lor zgomot de luptă.

Folosindu-se de momentele de uluială care-i cuprinsese pe sălbatici, auzind un al doilea front care se deschisese în spatele lor, George şi camarazii reuşiră să încarce armele din nou după care sloboziră alte câteva salve în faţa lor, menite să-i înspăimânte şi să-i facă să dea înapoi.

Ceea ce aceştia şi făcură, nimerind până la urmă în raza gazelor ameţitoare.

În curând au început să cadă de pe picioare ca muştele, bărbaţi, femei şi copii.

— Gazul ajunge până la noi! strigă George din toţi rărunchii.

— Înapoi, camarazi! îl susţinu Petre, dând primul exemplul retragerii.

Negrii care se apropiaseră de prizonieri au căzut la rândul lor victimă gazului ameţitor în timp ce George cu camarazii săi s-au grăbit cât au putut că-şi croiască drum prin desiş pentru a ajunge cât mai repede la bărcile lor de aluminiu. De îndată ce-au făcut-o, au început să vâslească din răsputeri înspre larg.

După ce s-au depărtat două sute de metri de ţărm, au mai cotit-o înspre vest după care şi-au mai încetinit ritmul drăcesc pe care şi-l impuseseră.

Aici gazul nu-i mai putea ajunge, întrucât acesta o va lua purtat de vânt cu siguranţă înspre ţărm, apoi departe în largul

mării.

Aşteptară o jumătate de oră după care şi-au reluat vâslitul îndreptându-se din nou înspre insulă.

Căpitanul şi oamenii săi erau deja la faţa locului, când îşi făcură apariţia George şi Petre împreună cu cei opt marinari ai lor.

Doctorul Bertram îşi făcuse de lucru examinând siluetele nemişcate ale negrilor doborâţi de puterea gazului, pentru a constata dacă vreunul dintre aceştia fusese rănit de vreun foc de armă. Din fericire nu era cazul.

Cei cinci camarazi ai lor, prizonierii sălbaticilor, zăceau şi aceştia nemişcaţi ameţiţi de gaze, dar au fost repede dezlegaţi şi duşi în bărcile de aluminiu.

Doctorul Bertram constatase că fiecare dintre aceştia avea un cucui zdravăn la cap, ceea ce demonstrase faptul cum de-au putut fi sustraşi fără zgomot de pe punte.

II
LUPTE ÎN TUFIŞURI

LUI GEORGE ŞI PETRE le încredinţă căpitanul pe cei cinci prizonieri încă ameţiţi, întrucât transportul acestora era mai facil pe apă. Firește cu această ocazie, câţiva marinari s-au alăturat în schimb trupei lui Farrow.

Au fost stinse la porunca căpitanului toate focurile aprinse de către băştinaşi, ca nu cumva la o toană a rafalelor de vânt să izbucnească un incendiu imposibil de controlat.

Întrucât nu era exclus ca o parte din războinicii băştinaşi să fi scăpat totuşi acţiunii gazelor şi să revină pe puntea vasului său, căpitanul întări paza şi-i preveni cum se cuvine pe oamenii săi, dar nimic nu se petrecu totuşi până în toiul zilei.

Inginerul Hagen muncise neobosit toată noaptea alături de oamenii săi, dar spre ziuă îi mărturisi totuşi căpitanului său că încă nu dovedise lucrul şi că-i mai trebuia ceva răgaz înainte de a fi gata cu reparaţia, chiar aşa provizorie cum era ea.

Înainte de a-şi mai petrece încă o zi aici, Dox-ul nu va fi în stare să-şi reia cursul, a fost concluzia firească.

— Hm, făcu căpitanul gânditor. Astăzi băştinaşii îşi vor veni din nou în simţiri, apoi după un prânz întremător vor voi din nou să ne atace. Ne putem aştepta la o noapte agitată aceea care se profilează la sfârşitul zilei.

— Am putea să remorcăm submarinul cu ajutorul câtorva bărci, ceva mai în interiorul golfului pentru a nu fi accesibil chiar de pe plajă, fu de părere George. Aşa sălbaticii ăştia nu ne mai pot face nimic. Sau putem pune un lanţ de santinele bine înarmate pe plajă, îşi expuse părerile George.

— Cu remorcarea Dox-ului parcă n-aş fi de acord, afirmă căpitanul. Dacă izbucneşte o furtună pe neaşteptate, n-aş mai putea ajunge la mal fără stricăciuni serioase. Submarinul s-ar putea desprinde de ancoră şi să fie aruncat cu putere înspre mal. N-aş vrea să risc aşa ceva. Propunerea cu păstrarea unui lanţ de santinele mai trebuie încă digerată. Oricum mai e vreme până diseară. Lui George îi mai veni o idee, caracteristică felului său cutezător şi totodată juvenil de a gândi, o idee, care nu era totuşi de lepădat. El propuse pur şi simplu de a se reîntoarce în satul băştinaşilor şi de-ai lega pe acei ce zăceau de acum în nesimţire. O parte dintre aceştia ar putea fi luaţi drept ostateci, care fireşte ar putea fi eliberaţi atunci când, în fine, Dox-ul va putea porni în larg.

Doctorul Bertram, ca un împătimit cercetător, colecţionar botanist ce era, făcu la rândul său o propunere ca să se folosească de prilejul oferit pentru a explora mai amănunţit această insuliţă plantată în zona Mărilor Sudului. S-ar putea afla, remarcă el cu entuziasm, examinând obiectele folosite de către băştinaşi, dacă aceştia s-au născut pe insulă aceasta sau o colonizaseră cu mult timp în urmă sau dimpotrivă au colonizat-o de curând.

Căpitanul se decise la o nouă expediţie în satul indigen, dar nu înainte de-a verifica dacă nu cumva au mai rămas războinici rătăciţi în tufişuri, care s-au putut sustrage acţiunii grenadelor sale.

De data aceasta fură luaţi alţi camarazi, care nu luaseră de prima dată parte la expediţie, pe care-i povăţui să dea dovadă de multă prudenţă.

Abia apoi o luară din nou înspre brâul de verdeaţă. George, acelaşi ca întotdeauna, o luase înainte. Îl secondau căpitanul şi doctorul, iar Petre de data asta încheia micul lor convoi.

Lui Petre îi revenea misiunea dificilă de a asigura ca să nu fie atacaţi din spate şi tocmai de aceea fusese el cel ales, ca un om de mare experienţă.

După ce făcură câţiva paşi în desiş, George se opri pentru a trage puţin cu urechea la cel mai mic zgomot suspect. Ştia şi el cât de primejdioşi s-ar putea dovedi sălbaticii aceştia dacă ar putea apărea brusc în faţa lui ţâşnind dintre tufe. Nu se arătă şi nu se auzi nimic suspect însă, ceea ce le întări convingerea că toţi băştinaşii sfârşiseră prin a fi ameţiţi de gaz.

Neîmpiedicaţi de nimeni au ajuns în sat, unde s-au pus să-i lege zdravăn, cu frânghiile anume luate în acest scop de pe submarin, pe războinicii adormiţi.

I-au legat de copaci pentru a nu se putea ajuta reciproc să se elibereze. Din acest ultim motiv au fost nevoiţi, spre marea lor părere de rău să le lege şi pe femei şi copii, întrucât cu siguranţă ar fi dezlegat celor dintâi legăturile.

Numai după ce această muncă neplăcută a fost dusă la îndeplinire, camarazii de pe Dox au început să cerceteze colibele. Armele şi obiectele găsite l-au convins pe doctorul Bertram că aceşti sălbatici veniseră de undeva mai de demult, de undeva dinspre nord. Poate c-au fost ţinuţi sclavi pe corăbiile unor neguţători ce se ocupau cu un astfel de comerţ abject şi de aceea era explicabilă ura şi pornirea lor împotriva albilor.

Până după-amiază petrecură oamenii lui Farrow în satul băştinaşilor şi de-abia atunci căpitanul fu sigur că a putut împiedeca şi anticipa, zădărnicindu-le orice intenţie de atac venit dinspre aceştia.

Îşi petrecu restul după-amiezii pescuind şi prada a fost tot atât de bogată ca dăunăzi. În felul acesta li s-a asigurat tuturor o cină bogată, care a avut harul de a-i binedispune.

Imediat după masă, căpitanul Farrow propuse să inspecteze încă o dată şirul de santinele pe care-l orânduise totuşi pe plajă. Oamenilor care făceau de gardă li s-au dat instrucţiuni să nu se apropie prea mult de brâul de verdeaţă, care începea după terminarea porţiunii de plajă, întrucât riscul de a exista băştinaşi încă neameţiţi de gaze, nu era cu totul exclus. Dacă acesta era cazul, atunci se puteau aştepta firește ca toţi ceilalţi războinici să fie eliberaţi de legături şi împreună cu ceilalţi să întreprindă un nou atac asupra vasului.

Când Farrow se apropie cu fiul său de prima santinelă, acesta le raportă în şoaptă că a perceput în tufişuri zgomote suspecte care cu siguranţă nu puteau fi produse de către animale.

Farrow ordonă de îndată ca santinela să se reîntoarcă pe Dox şi acelaşi lucru le ordonă şi celorlalţi oameni rămaşi din gardă. George ardea de dorinţa de a se repezi şi de a explora brâul adâncit de verdeaţă, dar căpitanul nu o îngădui.

— Sunt convins că nu e vorba doar de un singur om care se strecoară prin tufişuri, ci de un număr mult mai mare. Un om singur ar fi făcut uz de cărare în loc de a-şi croi drum prin tufişuri.

Se interesă la cea de-a doua santinelă dacă a perceput şi el ceva ca şi primul ceva zgomote suspecte în desiş. Doi marinari din zona aripii de stânga a lanţului de santinele îi confirmară spusele primului.

Asta îi întări căpitanului convingerea că aveau de a face cu mai mulţi oameni deodată care se ascundeau prin desişuri.

— Dacă băştinaşii vor să mai încerce iarăşi un atac asupra noastră, este încă un semn asupra dorinţei lor arzătoare de răzbunare pe oamenii albi. Probabil că-i ţine bine căpetenia sub control dacă şi-au învins spaima după lansarea atacului nostru cu gaze.

George propuse ca în cazul în care negrii se vor fi hotărât să atace să nu se mai mărginească la a-i alunga cu salve de ameninţare ci să-i urmărească adânc prin tufişuri.

— Asta n-ar fi prea înţelept, dragă George. Pe întuneric în tufişuri nu v-aţi putea apăra.

— Iată-i că vin din nou, a întrerupt George avertismentele tatălui său.

Vederii agere a lui George nu-i scăpară cele câteva siluete care s-au desprins dinspre brâul întunecat de verdeaţă. Imediat după aceea şi răsună comanda căpitanului, după care urmă salva de gloanţe menite să-i intimideze pe băştinaşi şi să-i facă s-o ia la goană înspre satul lor.

Într-adevăr, conturul siluetelor se estompă dintr-o dată în noapte.

— După ei! comandă Farrow. Nu trebuie să aibă timp să-şi revină şi să plănuiască un nou atac. Numai maximă prudenţă şi ţineţi-vă împreună, nu vă răsfiraţi!

Camarazii o porniră imediat la comanda căpitanului, George ca întotdeauna pătrunzând primul în tufişuri. Înaintea sa auzi cum pârâiau şi cum trosneau crengile.

După cum şi-a dat seama, sălbaticii o rupeau la fugă acum cu toţii înapoi în sat şi spre surprinderea tuturor, căpitanul dădu acum o poruncă uluitoare.

— Toată lumea înapoi!

Băştinaşii puteau presupune că alibi sunt în imediata apropiere a satului.

George făcu ultimul cale întoarsă după ce iscodi vreme de câteva minute dacă nu numai băştinaşii îi urmăreau. Abia apoi se întoarse.

Se străduise cât mai mult să nu facă zgomot şi de aceea la rândul său încremeni atunci când dădu peste un băştinaş care se pitise acolo pentru a nu fi copleşit de către camarazii aflaţi pe urmele lor.

De uluială, uitase să-şi tragă pistolul, iar băştinaşul profită imediat de asta. Îi dădu o lovitură de măciucă direct în faţă şi o lovitură de măciucă în umărul stâng de-l făcu să vadă stele verzi. Braţul stâng îi era ca şi paralizat, dar mai dispunea încă de cel drept. Cu acesta îi apucă tuciuriului o lovitură bine ţintită de-l făcu pe acesta să se poticnească. Încă în cădere îl azvârli într-unul din tufişuri.

Abia acum George făcu cale întoarsă, dar nu fără a supraveghea cu atenţie tufişurile adiacente pentru a nu se mai lăsa surprins a doua oară. Nu se mai întâmplă însă nimic astfel încât ajunse fără alte incidente la plaja unde se adunaseră deja toţi camarazii săi.

— Urcăm la bord! hotărî căpitanul. Luna va străpunge curând perdeaua de nori, astfel încât vom putea supraveghea de acolo plaja.

Odată ajunşi la bord, marinarii care au alcătuit expediţia pe uscat au fost schimbaţi cu alţii care avuseseră tura liberă.

Farrow hotărî şi aici să-şi pună lucrurile în bună orânduială.

Decise ca patru oameni să stea de veghe la proră şi doi la pupă. Iar ceilalţi doi să patruleze neîncetat între proră şi pupă şi să fie atenţi la orice mişcă. În felul acesta se asigurau că lucrurile sunt în ordine.

Hagen apăru pe punte pentru a-i raporta căpitanului său că va fi gata cu reparaţia pe la miezul nopţii, astfel că imediat după aceea vor putea părăsi golful.

George rămăsese de bună voie pe punte. Aştepta desigur atacul indigenilor, dar acestora părea a le fi pierit cheful după ultima confruntare pe care o avuseseră cu alibi. Orele s-au scurs în linişte şi în sfârşit sosi mult aşteptatul anunţ că din punct de vedere tehnic Dox-ul lor putea pleca în orice clipă.

Motoarele urmau să fie folosite numai la un sfert din puterea lor nominală pentru a exclude orice riscuri.

Aşa se făcu că minunatul corp fusiform, patria lor plutitoare, părăsi încetişor apele golfului în care se adăpostiseră.

George se retrase în cabina lui, puţin dezamăgit. Iubea aventura oricât ar fi fost ea de periculoasă, chiar şi cea de pe insula aceasta, parcă nu avusese sare şi piper.

Toată ziua următoare, Dox-ul lunecă liniştit prin valuri şi de-abia după căderea întunericului apărură contururile insulelor Loyalty. Aici domnea o activitate febrilă din punct de vedere al navigaţiei, astfel încât Farrow, care stătea în turn, dădu de câteva ori ordinul de-a ieşi din calea navelor care i se iviseră în faţă.

Căpitanul dorea să debarce într-un loc mai obscur, mai puţin frecventat din Noua Caledonie în apropiere de Numea. Chiar pe timpul nopţii voia ca împreună cu Hagen şi George, poate însoţiţi de doctorul Bertram şi de prietenul şi protectorul fiului său, ajutorul de timonier Petre, să ajungă în oraş pentru a comanda o elice de oţel.

Fireşte că trebuiau să ajungă în oraş cât mai natural cu putinţă fără a stârni vâlvă sau bănuieli. Din fericire erau cu toţi buni vorbitori de limbă franceză. Mai urmau ca înainte de plecare să-şi lepede veşmintele marinăreşti şi să îmbrace haine potrivite climei tropicale.

Puţin înainte de miezul nopţii Farrow ochi un golfuleţ bine adăpostit, în care-şi putea plasa mascat Dox-ul.

Puţin mai departe înspre vest sclipeau luminile oraşului Numea, a căror port mişuna de-o mulţime de nave de toate calibrele, care-l făceau ca toată noaptea să rămână în activitate. Golful se dovedi a fi potrivit ca o mănuşă intenţiilor căpitanului.

Vasul său putut să alunece fără oprelişti chiar până la mal ceea ce-l cruţa de impedimentul de a lăsa o barcă de aluminiu la apă. Comanda pe timpul nopţii în absenţa lui Farrow o preluă Rindow, primul său ofiţer. Camarazii păşiră aşadar fără grabă pe uscat şi după o bună jumătate de oră au şi ajuns la marginea oraşului.

Au întâlnit firește mai mulţi oameni care nu s-au dovedit curioşi şi nu s-au interesat de identitatea grupului. Când o apucară pe una dintre primele străzi pavate se şi apropie de ei un trecător care-l întrebă:

— Cum de-aţi ajuns aici? Nu ştiţi oare că noaptea este interzis să mergeţi pe străzile care duc la magazinul central?

— Motorul vasului nostru a suferit stricăciunile şi a trebuit să-l părăsim înaintea de a arunca ancora. Sunt aici împreună cu oamenii mei pentru a mă interesa de unde pot cumpăra o elice de oţel. Ştiţi cumva cui m-aş putea adresa în această privinţă?

Străinul replică pe un ton foarte serios şi plin de importanţă:

— Sunt comisarul Paysan din Poliţia Secretă. Cu cine am onoarea, dacă mi-e permis să întreb? Unde se găseşte acum vasul dumneavoastră? De unde veniţi şi încotro mergeţi? Aveţi documente de identitate?

— Căpitan Fondeur de pe vasul Birondelle, se prezentă cu o prezenţă de spirit remarcabil Farrow. Aducem copra de pe insula Suava. Chiar aici ni s-a rupt elicea. De unde putem face rost de alta, domnule comisar?

Spunând cuvintele astea Farrow îşi scoase tabachera şi i-o întinse comisarului pentru a se putea servi.

Comisarul şovăi un moment apoi îşi alese una dintre ţigările de foi braziliene. Conversaţia avusese loc sub unul dintre felinarele străzii aşa încât comisarul îşi dădu seama că ţigările proveneau de la o marcă foarte scumpă. Cine fuma astfel de ţigări trebuia să fie un om de vază.

Farrow răsuflă uşurat de îndată ce comisarul luă ţigara. Pacea era acum încheiată. După ce pufăi primele fumuri comisarul i se adresă lui Farrow pe un ton mult mai conciliant.

— Hei, domnule căpitan, ca să faci rost aici de o nouă elice nu-i deloc uşor. Desigur sunt aici câteva magazine de specialitate dar sunt proprietate de stat şi nu vând persoanelor private. Trebuie să vă adresaţi administratorului Glande. Îl cunosc destul de bine şi poate că dăm de el în localul lui preferat.

— Pot îndrăzni să vă rog să-mi fiţi oaspete în localul cu pricina? îl întrebă Farrow cu extremă politeţe. Mi-ar face onoare şi plăcere deopotrivă. Acolo vom da poate peste persoana menţionată mai devreme.

— Cu plăcere! Veniţi aşadar cu mine. Localul ăsta se găseşte chiar în apropiere.

Camarazii avuseseră chiar noroc c-au dat peste omul potrivit. Cel puţin erau feriţi de tot soiul de neplăceri dacă se găseau sub protecţia omului forte a poliţiei. Şi cine ştie, poate le va fi de folos şi-şi vor procura elicea dorită.

Localul în care comisarul îşi condusese oaspeţii era mai bine mobilată şi făcea o impresie mai prietenoasă decât s-ar fi aşteptat prin această parte a tropicelor.

Odată intraţi în sală comisarul îi conduse înspre o masă mai stingheră unde stătea deja un domn gras cu bărbuţă neagră. Acesta era chiar Glande administratorul şi şeful, dacă se poate spune aşa al magazinului învecinat.

Îndată după ce se făcură prezentările Farrow comandă două sticle din cel mai bun vin franţuzesc şi abia după aceea, după ce băutura începu să-şi facă efectul căpitanul îi făcu cu ochiul comisarului pentru ca acesta să abată discuţia în direcţia dorită, adică a modalităţii procurării elicei de oţel dorită.

Paysan purtă vreme îndelungată o discuţie şoptită cu cunoştinţa sa, după care zâmbi şmechereşte:

— Elicea de oţel vă stă la dispoziţie, domnule căpitan, de orice dimensiune doriţi. Dar nu este tocmai ieftină. Aşa că mai gândiţi-vă! Când doriţi să intraţi în posesia ei?

Căpitanul vru să bată fierul cât e cald, de aceea fu prompt cu răspunsul.

— Oricât de repede este posibil. Chiar şi imediat! Vorbesc foarte serios! Doresc să termin cât mai repede cu reparaţia pentru a intra normal în port. Cât despre preţ nici nu mai e nevoie să mai discutăm. Vă spun de pe acum să mă voi arăta recunoscător. Foarte recunoscător chiar! Banii nu sunt în cazul acesta o problemă!

Cu ocazia asta căpitanul îi făcu din nou cu ochiul comisarului, care îşi reluă şuşotitul cu cunoştinţa sa. Abia apoi luă cuvântul administratorul:

— Foarte bine, domnule căpitan. Veţi primi bucata asta de oţel. Chiar în noaptea asta. Cu două cărucioare care s-o transporte, al căror preţ firește se va adăuga costului elicei. Dintre oameni, din păcate, nu vă pot pune acum la dispoziţie, în acest moment, pe nimeni.

— Bine, domnule Glande, îl asigură Farrow. Voi fi ajutat şi de restul echipajului meu. Pot chiar acum să vă înmânez suma întreagă care acoperă atât costul elicei cât şi transportul.

El îi înmânã administratorului un pachet gros de bancnote mari şi-i vârî câteva în mânã şi comisarului, care nu se burzului fireşte.

Cu mulţumire, contemplă mutrele uimite ale celor doi gratulaţi astfel:

— Pot să-mi permit să mai comand două sticle de vin pentru domniile voastre? Noi trebuie să ne întoarcem pe vasul nostru de-acum, dar bănuiesc că ne vom revedea după câteva zile, după ce vom fi terminat cu reparaţiile necesare vasului.

— Sunteţi un om de treabă, izbucni Glande pe un ton de confidenţialitate. Veniţi cu mine să căutăm împreună elicea. Din magazin o putem lua noi destul de uşor, dar apoi dumneavoastră trebuie să o transportaţi până la vas. Să ne grăbim, deci!

Mulţumiţi, camarazii s-au ridicat în picioare pentru a-l urma pe administrator şi pe comisar, care păşiseră înainte.

Au luat-o din nou vreo zece minute de-a lungul străzii pe care veniseră, abia apoi strada făcu o cotitură la stânga. Doctorul Bertram s-a despărţit de grup pentru a se reîntoarce la vas ca să aducă zece marinari ce trebuiau să ajute la transportul elicei. Cei rămaşi i-au urmat pe cei doi străini până ce-au ajuns în faţa unui gard de sârmă ghimpată. Vocea unei santinele se auzi somându-i, dar Glande îi dădu răspunsul cuvenit astfel încât soldatul salută şi deschise poarta grea din fier forjat.

III
ÎN CAPCANĂ

GLANDELE ÎI CONDUSE pe camarazi într-o mare hală, unde se găseau din belşug materii prime de toate soiurile şi calibrele.

În curând inginerul Hagen găsi elicea potrivită atât ca formă cât şi ca tărie şi ca rezistenţă.

În ciuda alcoolului îngurgitat administratorul păstrase suficientă claritate în raţionament pentru a se minuna de perspicacitatea inginerului Hagen care ochi dintr-o privire tot ce-i trebuia şi încă de cea mai bună calitate.

Îşi îndreptă privirea înspre el şi spuse surprins:

— De aşa oţel puternic aveţi nevoie? Aşa ceva se întrebuinţează numai pentru submarine!

— Am primit un motor nou foarte puternic, îi explică Hagen, vechea elice nu mai corespundea oricum noilor uzanţe şi de aceea aş prefera un soi de o calitate superioară. Dacă vrem să frânăm puţin la viteza pe care o poate prinde vasul la un moment dat trebuie să dispunem de o elice care rezistă din plin presiunilor apei sau oricărui alt inconvenient ce poate surveni pe parcurs.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă, domnule inginer. Dinspre partea mea, toate cele bune. Acolo aveţi materialul şi dincolo mijloacele adecvate de transport.

— Ei, la lucru, domnilor!

Camarazii aveau toate motivele ca să părăsească cât de curând acest magazin militarizat aşa că nu mai şovăiră ci-i dădură zor, nevoie mare, aşa încât în curând, elicea cea grea din oţel era aşezată pe cele două cărucioare aduse anume pentru a uşura scoaterea ei afară din incinta magazinului.

De aici intrau în lucru oamenii aduşi de către doctorul Bertram care aveau misiunea să o transporte până în golful unde era pitit submarinul. Drumul era destul de prost până acolo şi n-ar fi putut face uz de cărucioare.

Glande şi Paysan apăruseră din nou după câteva minute şi-şi luară rămas bun exprimându-şi dorinţa de a-i revedea în curând. Apoi se îndepărtară din nou înspre oraş cu siguranţă în localul unde îi aşteptau deja cele două sticle cu băutură fină pe care le comandase deja Farrow pentru dânşii. Poate că vroiau să se turtească complet pentru noaptea în curs, ceea ce firește era privilegiul lor, la urma urmei.

— Pe toţi dracii, dar ştiu că am avut noroc! exclamă încântat căpitanul Farrow. Aşa de repede nu prea credeam să

meargă. Să sperăm că vor sosi în curând camarazii noştri de pe submarin, ca să putem şterge repede putina.

— Nu ni se poate întâmpla nimic, fu de părere şi George. Am cumpărat elicea la un preţ bun, deşi în circumstanţe mai puţin obişnuite şi în procedură de…. Urgenţă. Oricum, ne putem baza pe mărturiile comisarului şi ale administratorului Glande.

— Asta rămâne de văzut! afirmă căpitanul. Ca să fiu sincer n-aş prea vrea să mă bazez pe asta.

— Iată că vin marinarii noştri, tată! îl făcu atent George pe Farrow, care era pe punctul de a continua discuţia.

Doctorul sosise într-adevăr însoţit de cei mai vânjoşi camarazi. În curând micul grup s-a pus în mişcare. Deodată George, care se opintise lângă ei, se opri, fără vreo pricină aparentă.

Pumnalul său, preţioasa amintire de la Sanja, fiica prinţului indian, dispăruse. Trebuia neapărat să-l găsească. Îşi amintise cu precizie că-l avusese la plasarea elicei pe unul dintre cărucioare. Pumnalul îl deranjase şi-l împinsese ceva mai în spate în brâul său.

Atunci sau poate pe drum, probabil că-i căzuse de nu-l mai avea acum.

— Trebuie să mă întorc puţin îndărăt, zise George fără a-şi fi stăpânit enervarea, întorcându-se înspre tatăl său. Mi-am pierdut pumnalul. O să revin cât de repede pot.

— Vrei din nou să intri în magazin? îl întrebă tatăl său, întunecat. Asta chiar că nu-i plăcut! N-ar fi mai bine dacă l-ai căuta pe drumul pe care l-am parcurs de la magazin încoace? Dacă nu-l găseşti înseamnă că l-ai pierdut în incinta magazinului. Atunci ar fi mai bine să te reîntorci în oraş şi să vorbeşti cu administratorul Glande. Uite, iată aici bani pentru trebuşoara asta! Strecoară-i lui Glande câteva hârtii din astea nou nouţe în buzunar şi roagă-l să te însoţească în magazin. Dacă te însoţeşte şi Petre aproape că mă simt mai liniştit.

— Vom căuta să fim cât mai repede înapoi, îl asigură tânărul.

George îşi aprinse lampa de buzunar şi-o apucă atât de repede înapoi încât chiar uriaşului Petre îi venea greu să ţină pasul cu el. Amândoi căutară cu febrilitate de-a lungul şi de-a latul drumului pe care veniseră, dar n-au reuşit să găsească pumnalul nicăieri. Când au ajuns la cotitura drumului de unde ducea o străduţă în linie dreaptă până la magazin, George se opri şi spuse după ce chibzui niţel.

— Putem să mergem până în faţa magazinului însă, Petre, santinela ne va recunoaşte cu siguranţă. Dacă nu-l găsim pe

cale, fireşte va trebui să ne reîntoarcem în oraş şi să-l aducem pe administratorul Glande.

— Haide, mai avem puţin de mers.

Lui Petre nu-i prea convenea propunerea lui George. Dacar fi fost după el, el s-ar fi dus mai degrabă în localul de unde îl puteau recupera pe Glande.

— Hei, până la gard putem merge, Petre ce dracu! Îmi aduc aminte că am ocolit o groapă mai mare în pavaj, la un moment dat. Dacă-l găsim acum atunci ne poate scuti de neplăcerea de a-l mai deranja pe Glande încă odată.

— Până la gard putem să mergem, consimţi Petre, după o oarecare şovăială. Mai departe însă, în nici un caz. Să sperăm că nu vom da de santinele. Înainte, însoţiţi de administrator, a fost cu totul altceva. Acum însă ne-am putea alege cu neplăceri serioase.

Încet, cei doi prieteni s-au apropiat de magazine. George nu lăsă întreg fluxul de lumină al lămpii sale de buzunar să măture strada, ci puse degetele pe lentilă pentru a putea direcţiona fâşia luminoasă numai atât cât era necesar.

În cele din urmă am ajuns la locul unde bănuia George că şi-a pierdut pumnalul. Aici însă îi aştepta o cruntă dezamăgire. Pumnalul nu era nicăieri!

— Atunci, dacă nu-i aici, trebuie să-l fi pierdut în hala magazinului, se pronunţă George. Trebuie să-l aduc pe Glande. Vii cu mine sau preferi să mă aştepţi aici?

— Mai bine vin şi eu, se hotărî Petre. Deja ne-am întâlnit pe drum cu nişte indivizi pe care mi-ar plăcea mai degrabă să-i văd la lumina zilei.

Deodată ca la o comandă, ca din pământ, sclipi lumina unei lămpi de buzunar în faţa celor doi camarazi, care de abia au putut remarca că venea din direcţia a doi indivizi, pe care nu-i puteau identifica. Înainte de a putea să se reculeagă, o voce dură îi luă la întrebări:

— Ce căutaţi aici?

— Am pierdut pe drum ceva! spuse George.

— Ce anume?

— Un pumnal preţios. Mi-a căzut pur şi simplu din teacă.

— Şi cine eşti dumneata?

— Sunt fiul căpitanului Fondeur de pe vasul Birondelle. N-am putut intra în port întrucât ni s-a frânt elicea. Administratorul Glande ne-a ajutat cu una nouă. Cu ocazia transportului mi-am pierdut pumnalul. Este un obiect deosebit de preţios la care ţin mult, de aceea m-am întors să-l caut.

— Administratorul Glande v-a vândut elicea? Întrebarea veni pe un ton neîncrezător, tărăgănat.

— Fireşte, am spus-o doar!

— Tinere, asta nu pot s-o cred!

— Şi totuşi e purul adevăr!

— Mergi împreună cu tovarăşul dumitale până în faţa porţii. Treaba asta necesită o cercetare mai amănunţită. Numai că nu încercaţi să fugiţi. La somaţia mea, soldatul care mă însoţeşte va trage imediat. S-a înţeles?

În acelaşi moment George şi Petre percepu cum însoţitorul celui care îl luase la rost îşi desfăcu piedica carabinei sale. Tonul celui care-l întrebase precum şi gestul omului său fuseseră îndeajuns de edificatoare. Totuşi George nu cedă uşor. Puţin descumpănit întrebă:

— Scuză-mă domnule, dar dumneata cine eşti de ne iei aşa la rost? Nu ai decât să-l întrebi pe administratorul Glande sau pe santinelele din post. Amândoi îşi vor putea adeveri că spun adevărul!

— Sunt căpitanul Escamoteur, veni răspunsul. Mie îmi aparţine magazinul. Veţi înţelege de ce vă pun întrebările atunci când veţi afla că administratorul Glande nu este autorizat să facă nici un negoţ. Ca să nu mai spun că totul s-a petrecut în toiul nopţii. Aşadar înainte! Păşiţi până în faţa porţii! Vă avertizez încă o dată să nu faceţi vreo prostie. Soldatul care mă însoţeşte este un trăgător excelent.

Asta suna cât se poate de neplăcut în urechile lui George. Ce ghinion! Căpitanul se pare că nu avea nici o intenţie de a sta cu ei de vorbă. Glande, aşa cum George bănuia de altfel, le-a vândut elicea fără a dispune de autorizaţia necesară. Prin urmare va fi o cercetare amănunţită şi în decursul acesteia numitul căpitan Fondeur îşi va revela adevărata identitate. Tocmai ceea ce voiau să evite.

O încercare de evadare nu avea sorţi de izbândă. Pentru moment lui George îi veni ideea de a se arunca împreună cu Petre în tufişuri şi să-şi caute scăparea prin fugă, dar renunţă imediat la idee întrucât santinelele de gardă ale magazinului ar fi fost alertate într-o clipă.

Poate că în turnul de control se găseau reflectoare suficient de puternice pentru a lumina tot ţărmul. Şi cum nu oferea de loc oportunităţi de mişcare ar fi fost repede descoperiţi. Pentru a scăpa basma curată trebuiau să uzeze de viclenie, dar una rafinată, pentru a-l putea surprinde pe căpitanul care-i interoga.

De îndată ce ajunseră în faţa porţii, căpitanul o şi întrebă pe santinelă:

— I-aţi văzut astă seară pe aceşti doi domni? Au fost cumva însoţiţi de administratorul Glande?

— Eu personal nu i-am văzut pe aceşti doi domni, dar abia am intrat în tură, tocmai i-am schimbat pe cei dinaintea mea.

— Atunci să mergem la turnul de control.

George era convins că santinela de acolo va adeveri prezenţa lor, puţin mai devreme acolo. În cel mai rău caz el şi cu Petre ar putea fi avertizaţi să nu mai încerce pe viitor să sustragă sau chiar să cumpere materiale fără autorizaţia necesară.

Spre stupoarea sa santinela pe care o recunoscuse după voce, negă că i-ar fi văzut vreodată pe acolo.

— Dacă au fost – sugeră acesta – atunci desigur pe una din porţile laterale, dar şi acestea erau zăvorâte.

Oricum oamenii din grupul de gardă treceau la fiecare zece minute prin faţa acelor porţi lăturalnice.

— Omule, dar domnul Glande a vorbit personal cu dumneata, îi strigă George iritat. Ai deschis chiar dumneata poarta grea a magazinului şi puţin mai târziu ne-ai revăzut transportând elicea pe cele două cărucioare ieşind din curte. Comisarul Paysan ne însoţea şi el.

— Eu n-am văzut nimic! De unde le scoţi domnule de colo pe toate astea nu pot să ştiu? N-aveţi decât să-l întrebaţi personal pe administratorul Glande şi pe comisarul Paysan. Ei vor adeveri spusele mele, domnule căpitan.

— Situaţia asta trebuie lămurită, bineînţeles! Cât despre dumneavoastră, domnii mei, vă puteţi considera prizonieri, până ce voi lămuri totul cu Glande şi Paysan. Vă rog să predaţi armele! Aici, teaca pumnalului ăluia preţios. Fireşte, dacă şi pumnalul se aseamănă îmbrăcăminţii sale, atunci e de înţeles de ce te-ai întors, domnule Fondeur. Pumnalul trebuie să se găsească undeva în perimetrul halei, dacă nu îl vei fi pierdut undeva pe drum. Dar prin asta vei fi demonstrat fără tăgadă că ai mai fost odată cel puţin aici. Până acum mi se pare că povestea asta e cusută cu aţă albă. Dacă s-ar rezuma totul numai la asta aţi scăpa basma curată, numai cu un simplu avertisment. Dacă însă se va găsi cu adevărat pumnalul în perimetrul halei, se pune altfel problema. Va trebui să răspundeţi în faţa unui tribunal militar pentru intruziune într-un magazin ce aparţine autorităţilor insulei.

Abia acum realiză George că ar fi fost mai înţelept să fi ascultat glasul raţiunii şi să-l deranjeze pe Glande. Acesta, în schimbul unei recompense i-ar fi recuperat fără alte incidente pumnalul.

Gândurile tânărului fură din nou întrerupte de intervenţia căpitanului:

— Vom merge acum în hala un se găsesc piesele din oţel aliat. Ar fi în interesul vostru dacă nu am găsi acolo pumnalul. Între timp o să-l chem încoace pe Glande şi pe comisar. O să-i găsesc cu siguranţă în localul preferat. Daţi-i drumul! Înainte! Aveţi grijă soldaţi ca cei doi să nu vă scape!

Acum George spera în adâncul sufletului să nu-şi găsească pumnalul. De-abia a aprins căpitanul lumina electrică în marea hală a magazinului când şi exclamă surprins:

— Ia te uită ce-avem aici! O armă albă minunată! De unde ai piesa asta unicat, domnule Fondeur?

— De la o prinţesă indiană căreia i-am salvat odată viaţa, îi dădu răspunsul conform adevărului de altfel, George. Pumnalul înseamnă foarte mult pentru mine!

— Te cred şi eu! Dar cu toate astea trebuie deocamdată să-l confisc. Şi dumneata vei compara în faţa unui tribunal militar. Prin asta s-a făcut dovada că aţi fost noaptea în locuri neautorizate. Pe toţi dracii! Uite că lipseşte într-adevăr o elice de submarin! Ce înseamnă asta? La ce v-a trebuit la urma urmei o elice?

George repetă explicaţia pe care i-o servise ceva mai devreme inginerul Hagen administratorului Glande. Se vede treaba că pe acest căpitan nu-l puteai duce atât de uşor cu zăhărelul. Făcu mai întâi o mutră nedumerită, apoi se pronunţă:

— Hm, aşa va să zică. O elice de-o astfel de anvergură, numai pentru un biet vas? Mai rămâne de văzut! O să dau ordine pentru a se cerceta zona de coastă. Tatăl dumitale va trebui şi el interogat. Dar acum să aşteptăm sosirea lui Glande şi a lui Paysan. Nu-mi pot totuşi imagina ca cei doi să fie copărtaşi la mizeria asta.

În aceeaşi clipă un soldat îşi anunţă superiorul că mai lipsesc încă două cărucioare mobile. Căpitanul francez se bătu cu palma uluit peste frunte, apoi se mărgini să constate:

— Din ce în ce mai frumos!

Se vedea clar că ofiţerul era hotărât să rezolve întreg misterul. Era suficient să-i priveşti faţa încruntată pentru a trage o asemenea concluzie. Spera din tot sufletul ca tatăl său să nu poată fi găsit. N-avea decât căpitanul Escamoteur să-şi bată şi singur capul unde a putut dispărea elicea.

Micul grup de oameni se îndreptă iarăşi înspre turnul de control.

George şi Petre rămăseseră să aştepte acum împreună cu ceilalţi sosirea administratorului şi a comisarului. Va

interveni Glande în sprijinul lor? Poate e totuşi îndreptăţit să ajute cu materiale unele nave aflate în dificultate. Desigur căpitanul Farrow plătise un preţ mai mult decât piperat pentru elice, dar diferenţa dintre preţul real şi cel obţinut, George era convins că intra în buzunarul administratorului Glande. Pe de altă parte era mai mult decât ciudat că santinela nu adeverise prezenţa lui George şi Petre în incinta magazinului, deşi soldatul din turnul de control le deschisese el însuşi cale liberă la intrare.

Nu era deloc exclus ca asemenea vizite nocturne în incinta magazinului să mai fi fost şi în acest caz desigur că santinelele erau copărtaşe la câştigurile ilicite.

În cele din urmă au apărut Glande şi Paysan. Deşi era clar că se mai cinstiseră ei acolo, în restaurant, acum erau cu desăvârşire treji. Situaţia devenise prea serioasă pentru un comportament nedemn. Păreau să fi evaluat corect situaţia, întrucât îl salutară la rândul lor pe George şi pe Petre, prin urmare nu negau cunoştinţa lor anterioară.

În momentul când căpitanul Escamoteur îi întrebă dacă îi cunoşteau pe camarazi, comisarul luă primul cuvântul:

— I-am întâlnit pe aceşti domni la intrarea în oraş şi i-am interpelat. Întrucât treceau noaptea în proximitatea magazinului, fapt interzis de comunitatea locală. Tatăl acestui domn pedant de aici, un prezumtiv căpitan Fondeur, mi-a relatat cum vasul său stătea imobilizat undeva pe coasta de sud, întrucât chiar înainte de a ancora şi-a zdrobit elicea. Voia să cumpere de aici o nouă elice. L-am preluat cu mine în localul nostru preferat prezentându-l prietenului meu administratorul Glande. Glande a sta de vorbă cu căpitanul Fondeur. Mai multe despre aceşti domni nu pot să vă spun. I-am însoţit pe aceşti domni o bucată de drum, în timp ce se întorceau pe vasul dânşilor. În drum treceau pe lângă magazin. Noi ne-am întors apoi în oraş. E ceva în neregulă cu aceşti domni, domnule căpitan? Mie mi-a făcut însă o impresie favorabilă.

— Tocmai de aceea poate că ascund mai multe decât arată, constată sec căpitanul. Domnule Glande, ce vreţi dumneavoastră să spuneţi în legătură cu problema noastră?

— Eu am fost de la început de părere că acest căpitan Fondeur merita să fie ascultat. De aceea l-am sfătuit să revină dimineaţa şi să vi se adreseze. În decursul discuţiei mi-a bătut la ochi că dânşii aveau nevoie de o elice foarte puternică, dintre acelea de care se folosesc numai la submarine. Mi-am permis să-mi fac câteva notiţe şi observaţii asupra acestui aspect pe care vroiam să le înmânez

dis-de-dimineaţă, domnule căpitan. Pe ansamblu nu pot decât să subscriu celor afirmate de către domnule comisar Paysan. Prima impresie pe care mi-au produs-o aceşti domni n-a fost deloc nefavorabilă.

Spunând astea, Glande îi înmână căpitanului caietul său de notiţe, pe care Escamoteur îl parcurse în grabă, zăbovind asupra unei pagini anume. Dădu mulţumit din cap, apoi adăugă zâmbind:

— Tânărul de aici spunea că tatăl său a şi cumpărat deja o elice foarte puternică. Potrivit spuselor sale, dumneavoastră domnilor, i-aţi fi ajutat la cumpărarea şi transportul elicei, împreună cu marinarii sosiţi de pe vasul avariat. Ce aveţi de spus în legătură cu asta?

George îşi spuse că Glande şi Paysan jucau o piesă de teatru excepţională.

Cei doi se priviră unul pe altul, aparent foarte surprinşi, apoi Glande reluă hotărât:

— Tânărul a îngurgitat prea mult vin dacă poate să spună aşa ceva. Asta este o.…

Se întrerupse însă în mijlocul cuvântului de parcă i-ar fi fost foarte greu să găsească expresia potrivită pentru a caracteriza situaţia creată. Paysan reluă la rându-i pe un ton rece şi decis:

— Se pare că flerul meu în ce privesc oamenii a început să mă lase în ultima vreme. Din păcate asta e situaţia. Dacă tânărul aici de faţă minte cu atâta seninătate probabil că aici se ascunde mai mult decât pare la prima vedere. Aş vrea să dau de urmele acestei afaceri dacă-mi veţi permite, domnule căpitan.

— Nici nu-i nevoie de asta, comisare, îi replică căpitanul. Am vrut numai să mă conving dacă tânărul ăsta minte într-adevăr şi te-a acuzat pe nedrept. În ce te priveşte pe dumneata, Glande, da, ai dreptate, lipseşte o elice de submarin şi două cărucioare pe deasupra. Mai rămâne să ne convingem cum le-a reuşit furtul ăsta domnilor de faţă.

Administratorul păru la început deosebit de surprins, apoi luă o mină descumpănită, care se transformă treptat într-una aprinsă de furie sfârşind prin a spune că nu-şi poate imagina cum au putut să încerce un furt de o asemenea anvergură. Căpitanul Escamoteur îl linişti pe Glande asigurându-l că e în afara oricărei bănuieli şi că este crezut în întregime.

George şi Petre îşi clamară zadarnic mai departe nevinovăţia, dând de înţeles că fără ajutorul administratorului n-ar fi putut pătrunde în incinta halei, cu atât mai puţin să sustragă elicea.

Orice obiecţie a acestora fu din start desconsiderată şi cei doi camarazi au sfârşit prin a fi încarceraţi în două celule separate, dar care erau plasate una lângă alta, astfel încât prin bătăi în peretele despărţitor se puteau înţelege.

George îi împărtăşi prietenului său că în ce-l priveşte va face tot posibilul să spele putina la cea dintâi ocazie ivită. Fără arme, dar mai ales fără pumnalul Sanjei nu voia să plece de aici.

Pumnalul îl confiscase căpitanul Escamoteur şi-l ţinea într-unul din oficiile aflate în perimetrul magazinului. Ca fiind vorba de un obiect atât de preţios, căpitanul îl va ţine încuiat, era de la sine înţeles.

Mai întâi trebuia să se întâlnească tribunalul militar pentru a delibera în cazul celor doi, repetă din cele spuse ultima dată de către căpitanul Escamoteur.

Va fi oare posibil ca tribunalul să poată fi convins că sustragerea elicei na putut fi posibilă decât prin a cordul de vânzare mijlocit de către administratorul Glande însuşi?

Dezbaterile din incinta tribunalului militar de a doua zi n-au făcut decât să confirme cele mai negre temeri ale celor doi camarazi. Amândoi au fost condamnaţi la muncă silnică pe durata a doi ani de zile pe insulă.

Singura mângâiere a lui George a fost că trupa de comando trimisă pentru depistarea submarinului în vecinătatea coastei nu a dat nici un rezultat. Unde a dispărut elicea continua să rămână o enigmă pentru membrii juriului militar. Poate că aceea sentinţă a fost atât de drastică ca un act de răzbunare. Camarazii au rămas cazaţi într-una din cazematele magazinului, urmând să muncească alături de alţi deţinuţi la lărgirea perimetrului acestuia. Urma în acest scop să se defrişeze o zonă împădurită, un calvar îngrozitor la această temperatură tropicală. Sergentul care îi luă în primire după pronunţarea sentinţei le explică în ce va consta munca lor. Părea să fi rămas puţin dezamăgit de dezinteresul manifestat de către noii deţinuţi privind perspectiva noii munci care-i aştepta. George era chiar mulţumit, mai întâi c-au rămas în perimetrul lagărului de magazine şi apoi că va munci în aer liber în junglă, care-i va oferi cu siguranţă mai multe oportunităţi de evadare decât dacă ar fi fost închis într-o celulă a unei închisori oarecare din oraş.

IV
ÎNCERCARE RATATĂ DE EVADARE

CHIAR ÎN ZORII ZILEI URMĂTOARE au fost trimişi la muncă. Ceilalţi deţinuţi îi priveau pe George şi pe Petre cu destulă neîncredere, deşi parcă ţinuta lui Petre le era mai pe plac şi poate de aceea chiar în curtea cazematei câţiva din noii lor tovarăşi i-au şoptit lui Petre şi nu lui George cum că supraveghetorul este o jigodie de care trebuie să se ferească.

Erable, supraveghetorul se opri în faţa celor doi, îi examină de aproape după care le zise:

— Dacă în viaţa voastră de dinainte nu aţi mai lucrat veţi învăţa s-o faceţi cu mine. Defrişăm jungla. Am câţiva copăcei frumoşi pentru voi, pe care trebuie să-i tăiaţi. O să vă placă, garantez eu asta! Acum treceţi în frunte! Trebuie să luaţi totul ca o deosebită onoare care vi se aduce, m-aţi înţeles?

Rânjetul celorlalţi deţinuţi părtaşi la această introducere spune multe. George şi Petre bănuiau că atunci când supraveghetorul vorbea despre nişte copăcei frumoşi, nu putea fi vorba decât despre nişte uriaşi ai junglei, dar nu le păsa de asta. Îşi propuseseră să arate atât supraveghetorului cât şi celorlalţi deţinuţi că nu se temeau de muncă.

Fiecare deţinut primi un topor mare şi câte un fierăstrău, cu care trebuiau să dovedească copacii. De-abia au părăsit perimetrul lagărului unde era plasata magazinul că George şi începu să tragă cu ochiul scrutând împrejurimile. Spera în adâncul sufletului să-i vadă pitiţi pe vreunul dintre camarazii săi de pe Dox, dar nu zări pe nimeni.

Cu siguranţă căpitanul Farrow se interesase între timp de soarta celor doi. Eliberarea nu putea reuşi decât uzând mai degrabă de viclenie decât de forţă, dar de un punct de plecare aveau nevoie oricum.

Jungla în care deţinuţii mai vechi lucrau, era un luminiş destul de mare şi ieşi curând la iveală. Erable îi conduse pe George şi Petre în faţa unui luminiş dominat de câţiva copaci gigantici care-l străjuiau de pe margine, copaci care în ciuda experienţei acumulate în junglele tropicale ce către cei doi, rar mai văzuseră.

Erable arătă înspre unul din aceştia şi le spuse:

— Copacul să fie doborât până diseară. Altfel vă raportez pentru trândăvie.

— Gaston şi Paolo, le strigă el celor doi soldaţi care îi însoţiseră, aveţi grijă ca aceştia doi să muncească cum

trebuie. Înainte de pauza de prânz nu se admite nici o clipă de odihnă! S-a înţeles?

Petre care privise copacul uriaş o vreme se întoarse înspre George şi zâmbi pişicher. Supraveghetorul va avea o surpriză. Cei doi camarazi erau obişnuiţi cu munca grea sub soarele arzător al tropicelor. Dacă îşi împărţeau munca raţional trebuiau să dea gata trebuşoara asta, îşi spuse Petre, lunganul ajutor de timonier.

Poate chiar mai devreme decât socotise Erable.

Fără să mai adauge nici un cuvânt cei doi porniră să-şi ia lucrul în primire şi primele lovituri de topor le dădu chiar Petre.

— Nici chiar aşa de aprig! strigă Erable către cei doi. Altfel capotaţi amândoi. Aveţi de grijă, Gaston şi Paolo nu-i slăbiţi din ochi şi nu le îngăduiţi pauze nepermise!

Supraveghetorul mai privi câteva minute înspre George şi Petre, care nu-i mai acordară nici o importanţă, văzându-şi numai de lucrul lor.

Petre mai ales se apucă cu râvnă de treabă şi acum ştiau ce trebuie să facă pentru a doborî gigantul pădurii. În primul rând trebuiau să-şi drămuiască cu folos forţele. După două ore de muncă neîntreruptă George şi Petre au reuşit să sape un şanţ adânc în trunchiul copacului care începea de la înălţimea brâului lui George şi se sfârşea pieziş la firul ierbii.

Acum foloseau toporul la intervale din ce în ce mai mari, pentru a nu-şi termina treaba prea curând şi a câştiga timp pentru a găsi modalităţi de evadare. George îi făcu semn lui Petre pe furiş înspre cei doi soldaţi care din cauza căldurii şi lipsei de activitate păreau toropiţi şi gata să adoarmă. Gaston şi Paolo îşi luaseră carabinele de pe umăr, aşezându-se la umbra unui copac sprijinindu-se cu braţele de armele înfipte în pământ.

— Desişul junglei e bogat şi are suficientă protecţie şi posibilităţi de mişcare, îi şopti Petre prietenului său între două lovituri de topor.

— Aşa e, dar şi noi vom putea înainta în acest hăţiş doar cu mare greutate.

— De aceea vom avea nevoie de baionetele soldaţilor de gardă de acolo, poate vor veni mai aproape de noi, veni prompt replica lui Petre. Ni le însuşim!

— Păi atunci să ni le însuşim!

— Da, da, dar mai întâi pentru asta trebuie să-i dovedim pe cei doi paznici, domnule George!

— Asta oricum va trebui să o facem dacă vrem să fugim.

— Da, dar cum?

— Întâi trebuie să aruncăm topoarele în ei, Petre!

— Poate, dar asta poate că le fie fatal şi aşa ceva nu vrem să se întâmple, nu-i aşa?

— Putem arunca un topor în apropierea acestora, aşa ca din greşeală. Atunci unul dintre noi va merge acolo să recupereze toporul şi-i culcă la pământ pe cei doi cu o lovitură de box.

— Ei bine, atunci lasă-mă pe mine să o fac, domnule George!

— Din partea mea, fie!

— Poate că cei doi dormi de-a binelea pe căldura asta şi ne scutesc de o osteneală.

— Asta ar fi de preferat, numai să avem noi norocul ăsta!

Pe gardieni nu părea să-i intereseze prea mult că acum cei doi camarazi lucrau mai puţin şi în schimb aveau mai mult timp de şuşotit. Una din cele două santinele se rezemă chiar cu spatele de trunchiul de copac lat, ţinându-şi carabina la oblânc.

Cealaltă santinelă se sculă brusc însă, îşi luă puşca de pe urmă şi se apropie agale de cei doi deţinuţi.

Aceştia însă, fără a-l băga în seamă se dedicaseră din nou muncii îndârjite la tăierea copacului.

— Deocamdată n-a sosit încă momentul favorabil pentru o evadare, şopti Petre prietenului său.

— Aşa este şi ceilalţi soldaţi se află mult prea aproape.

Acum din nou cei doi camarazi şi-au îndreptat toată atenţia asupra muncii lor. Răsunetul loviturilor date de topoarele lor, răzbătea prin întreg luminişul.

Deodată apăru ca din pământ supraveghetorul Erable.

— Pauză de prânz, decretă acesta şi-i însărcină pe cei doi soldaţi să-i conducă pe aceştia la locul hotărât, în pădure, pentru masa de prânz.

Abia apoi se uită la munca efectuată de cei doi camarazi şi mărturisi ca pentru sine:

— Ei drăcie, ia uite…!

Venite de pe buzele supraveghetorului acestea erau chiar cuvinte de uimire şi apreciere.

Când şi-au făcut apariţia Petre şi George, ceilalţi deţinuţi n-au putut decât să se mire cât de proaspeţi şi odihniţi arătau cei doi.

Se aşteptau ca după o jumătate de zi de lucru în arşiţa zilei, cei doi să fie la capătul puterilor, sleiţi trupeşte şi mental.

Mâncarea pentru deţinuţi era adusă într-un sistem de bucătărie mobilă şi contrar aşteptărilor era săţioasă şi

gustoasă.

George şi Petre au onorat din plin bucatele. După ce s-au săturat au început să arunce priviri furişe pentru a localiza cele mai favorabile poteci pe unde ar putea să spele putina.

Trebuiau să-şi aleagă ca zonă de fugă jungla. Deoarece în vecinătatea magazinului era plasat un turn înalt de control, care domina până departe toate împrejurimile.

Turnul de control nici măcar nu a fost observat de George şi de Petre în noaptea cu pricina când au achiziţionat elicea.

Când pauza de prânz luă sfârşit, George îi şopti prietenului său, înainte ca soldaţii să-i ducă la locul de muncă.

— Numai prin junglă putem evada. Vom face cum am convenit.

— Şi când ar trebui să fugim?

— Chiar înainte de lăsarea întunericului.

— N-ar fi preferabil să o facem acum la lumina zilei, domnule George? Dacă ajungem la coastă pe timpul nopţii trebuie să lansăm semnale luminoase pentru a le semnala prezenţa noastră celor de pe submarine. Sigur, avem chibrite, dar nu avem lămpile de buzunar. Am putea aprinde câteva crengi, dar atunci focul ar putea fi observat şi de către urmăritori.

— Bine Petre, m-ai convins! Să fugim atunci cât mai curând! Tu vei prelua santinele!

— Bine. S-a făcut!

Între timp au ajuns din nou însoţiţi de soldaţi la locul de muncă. George şi Petre se apucară mai întâi să culeagă crengile şi aşchiile de lemn împrăştiate cât colo, pentru a-şi face chipurile, un nou aranjament pentru partea a doua a lucrului lor.

Cele două santinele îşi reluară ocupaţia lor predilectă: s-au rezemat cu spatele de trunchiul unui arbore gros, sprijinindu-se în carabine.

Erable apăru din nou chiar când George era pe punctul de a arunca securea în apropierea locului unde stăteau cei doi gardieni. Prin urmare planul lor trebuia din nou amânat.

Supraveghetorul examină încă o dată munca pe care au făcut-o George şi Petre până acum, apoi vorbi din nou cu cei doi gardieni pentru a nu-i slăbi din ochi pe camarazi.

După lucrarea efectuată cei doi erau foarte obişnuiţi cu munca şi, prin urmare, s-ar fi putut să mai fi ispăşit în trecut încă vreo condamnare pe undeva.

Înainte de a se îndepărta supraveghetorul spuse:

— Revin peste două ore. Aş vrea să ştiu dacă copacul va fi sau nu doborât până atunci.

De abia se îndepărtă, că Petre îi şopti lui George:

— Aşadar, mai avem timp vreo două ore!

George încuviinţă numai din cap. Asta era suficient ca răspuns.

Camarazii au mai lăsat să treacă un sfert de ceas. Santinele îşi reluaseră poziţiile favorite sub copac, mai ales că acum soarele era la zenit şi potopea pământul cu razele sale nimicitoare.

George şi Petre se luptau neobosiţi cu topoarele.

Deodată toporul din mâna lui Petre zbură prin aer şi ateriză în imediata vecinătate a santinelelor.

— Hei, hei! făcu santinela care îşi spunea Gaston.

Petre se apropie cu paşii târşâiţi pentru a-şi lua unealta. Se aplecă şi-şi culese de jos toporul apoi într-o clipă fu în picioare cu o îndemânare pe care gărzile nu ar fi bănuit-o niciodată la un om atât de înalt.

Două lovituri bine ţintite au fost de ajuns pentru a-i culca la pământ pe cei doi paznici care n-au mai zis nici pâs, alunecând în iarbă.

George se alătură cât ai clipi prietenului său şi-l ajută să-i lege cât mai strâns pe cei doi.

N-au uitat să le înfunde câte un căluş în gură, asta în timp ce santinelele erau încă fără cunoştinţă. Întrucât nu aveau funii, au folosit curelele de care soldaţii îşi atârnaseră armele, iar ca înlocuitor pentru căluş s-au folosit de batistele acestora.

Apoi cei doi gardieni au fost plasaţi sub un tufiş stufos pentru a nu fi chinuiţi de razele soarelui dar şi pentru a nu fi descoperiţi prea curând.

Armelor pe care cei doi camarazi le-au luat în posesie le-a fost trasă siguranţa şi acum în desiş le puteau oferi servicii nepreţuite ca şi baionetele însoţitoare, pentru tăiat şi defrişat.

Pentru ca să nu fie descoperiţi prea curând, cei doi nu s-au folosit de la bun început de armele aflate în dotare ci şi-au croit drumul cu mâinile goale.

De abia după ce au parcurs vreo zece metri au început să facă uz de acestea pentru a-şi croi drumul prin junglă.

Camarazii au înaintat mai repede decât şi-au putut imagina, totuşi cât o să dureze până ce Erable va fi descoperit fuga lor?

Dacă se va ţine de cuvânt şi nu va apărea mai devreme mai aveau o oră şi jumătate la dispoziţie. Abia atunci acesta va apărea în luminiş. Acesta era un avantaj însemnat de care voiau să profite.

Făcând un cerc larg se apropiară totuşi de coastă care era ţinta lor.

— Încă o jumătate bună de oră mai avem la dispoziţie, afirmă George, prin asta referindu-se la răgazul de timp pe care mai aveau până ce Erable va păşi în luminiş.

George nu-şi isprăvi bine fraza când dinspre luminiş se auziră ţipete şi fluierături disperate. Aşadar evadarea celor doi a fost descoperită mai devreme decât se aşteptau ei.

— Cât ar mai trebui să se întindă pădurea asta? întrebă el îngrijorat, schimbând priviri cu tovarăşul său de fugă.

— Ştiu şi eu, domnule George? Poate să se întindă chiar şi până la coastă!

— Dacă-i aşa vom fi ajunşi din urmă dacă trimit suficienţi soldaţi după noi!

— Poate că vom reuşi să ne ascundem pe undeva, domnule George.

— Nu suntem în stare să ne apărăm întrucât nu le-am luat carabinele gardienilor.

— Numai ne-ar fi împiedecat la înaintare.

— Dacă soldaţii găsesc cărăruia pe care am croit-o suntem în curând ajunşi din urmă.

— Atunci să fim mai vicleni decât ei. S-o luăm înapoi pe cărăruie o vreme, iar după ce găsim un arbore adecvat să ne căţărăm în acesta.

— Excelent, domnule George, urmăritorii vor fi uluiţi să constate că poteca se sfârşeşte brusc şi ar începe să scotocească la capătul ei. Poate că vom rămâne nedescoperiţi.

Camarazii şi-au pus foarte repede planul în aplicare în timp ce strigătele urmăritorilor se auzeau din ce în ce mai aproape.

Au parcurs astfel cam o sută cincizeci metri înapoi pe potecă, până ce au dat de un palmier uriaş la poalele căruia crescuse o vegetaţie abundentă.

Fără să se folosească de baionetele carabinelor pe care le-au sustras de la soldaţi, ca să nu se trădeze şi-au făcut loc cu chiu cu vai, căutând să lase cât mai puţine urme şi s-au căţărat sus.

Erau destul de antrenaţi şi-n acest fel de sport aşa că nu le-a trebuit cine ştie ce forţă pentru a o face.

Din vârful arborelui, protejaţi de coroana lui bogată, printr-o ferestruică practicată între crengi puteau supraveghea de sus o porţiune limitată din potecă, pe unde aveau să apară soldaţii.

Mai dură destul timp până ce soldaţii au apărut în cele din urmă pe potecă.

Au trecut pe lângă ei fără să acorde nici o atenţie palmierului în care se urcaseră cei doi prieteni. Fireşte că asta nu le-a produs decât bucurie camarazilor care se şi socoteau salvaţi.

Deodată apăru însuşi Erable. Nu mult după aceea au apărut şi soldaţii, care au ţinut împreună cu supraveghetorul un mic consiliu de război, care părea să nu se mai sfârşească.

În cele din urmă s-au îndepărtat cu toţii. George şi Petre încă nu îndrăzniseră să coboare din copac.

— Ce-ar fi să rămânem aici până la căderea întunericului? propuse George prietenului său.

— Poate că ar fi cel mai nimerit lucru, veni răspunsul.

Curând se petrecu ceva la care cei doi nu se gândiseră: lătrături de câini şi mârâituri furioase au început să se audă în

depărtare, iar acum se apropiau tot mai mult de locul unde se aflau ei pitiţi.

— Câini, constată Petre.

— O să ne găsească cu siguranţă.

— Ce-i de făcut?

— Evadarea noastră e compromisă!

Şi aşa şi era. În sinea lui George mai că nu exploda de ciudă, dar asta nu-i folosea la nimic.

Petre era ceva mai rezervat în privinţa sorţii care-i aştepta.

— Cât de departe am fi de malul mării? se întrebă George, care tot mai încerca să găsească o portiţă de scăpare.

— E greu de spus. Poate un sfert de oră. Uite acolo, jungla începe deja să se rărească.

— Păi, hai s-o luăm într-acolo.

— Deja câinii sunt aici. E inutil măcar să încercăm.

Într-adevăr o grupă de soldaţi şi apăreau pe potecă, conduşi de un tânăr locotenent înalt cât un copac. Patru sau poate chiar cinci câini ţopăiau chiar înaintea oamenilor în uniformă, pe potecă.

Câinii o apucară mai întâi de-a lungul potecii pe care cei doi evadaţi şi-o croiseră cu multă stăruinţă pentru a putea înainte.

N-a durat însă prea mult până ce câinii au făcut cale întoarsă şi s-au oprit în faţa tufişurilor prin care cei doi şi-au făcut drum până la trunchiul palmierului pe care se căţăraseră.

Un câine îşi croi drum prin desiş, apoi altul şi în sfârşit toate patrupedele. Au găsit repede palmierul în care cei doi se urcaseră. La baza arborelui, câinii s-au oprit şi au început să latre cu putere cu capetele aţintite în sus. Vreo doi se repeziră la trunchiul copacului, încercând să se caţere pe acesta ceea ce, firește, nu le reuşi.

N-a durat mult până ce locotenentul însoţit de oamenii său au ajuns ei înşişi la baza arborelui.

Au liniştit câinii şi i-au pus în lesă. Abia apoi tânărul locotenent privi în sus spre coroana bogată a arborelui strigând:

— Coborâţi jos, domnilor! În caz contrar voi fi nevoit să deschid focul!

George şi Petre n-au dat nici un răspuns. Erable, care stătea printre soldaţi, repetă avertismentul locotenentului în felul lui propriu:

— V-aţi făcut-o singuri! Încercarea asta de evadare vă va costa scump. Vă voi…

— Ba nu vă face nimic! îi tăie elanul tânărul ofiţer. Aici numai eu sunt cel care dă ordine.

El îşi îndreptă din nou privirea în sus, după care continuă:

— Domnule, nu-mi faceţi vă rog greutăţi! Vedeţi prea bine că tentativa voastră de evadare e zădărnicită şi nu puteţi să-i mai daţi curs. Nu o să vi se întâmple nimic, să n-aveţi nici o teamă. Deocamdată staţi sub protecţia mea.

George privi înspre Petre şi acesta încuviinţă numai dând din cap. Tânărul se hotărî:

— Coborâm îndată, domnule locotenent.

Au coborât, într-adevăr, cât de încet au putut-o face. Când au fost în sfârşit jos, au putut observa pe faţa ofiţerului un surâs mascat, în timp ce Erable crăpa de furie.

Soldaţii îşi aveau armele pregătite, dar locotenentul ordonă să şi le pună pe umăr.

— Unde sunt baionetele carabinelor pe care le-aţi sustras de la gardienii agresaţi? a fost prima întrebare a ofiţerului.

Acestea i-au fost predate.

— I-aţi lovit intenţionat pe aceşti gardieni, sau negaţi asta? îi interogă mai departe ofiţerul.

— Nu negăm nimic. Ocazia care ni se prezenta părea să fie favorabilă, veni răspunsul lui George. Orice condamnat tânjeşte după libertate, se-nţelege. Toporul din mâna prietenului meu a alunecat în apropierea santinelelor. Prietenul meu s-a dus să ridice unealta şi s-a făcut că pumnul lui a aterizat în bărbiile celor doi soldaţi.

— Toporul a alunecat din neglijenţă şi a aterizat în vecinătatea celor doi paznici? întrebă locotenentul pe un ton foarte ferm.

— Asta aş putea să spun, îl asigură Petre. Eram deja sleiţi de munca intensă pe care am depus-o până la acea oră. Asta i se poate întâmpla oricui.

— Să ziceţi că admit asta, spuse ofiţerul gânditor. Faptul că aţi tăbărât pe cei doi gardieni lovindu-i până ce au căzut la pământ o să atârne greu în balanţă şi actul ăsta nu mai este o greşeală necugetată, ci presupune intenţie. Nu o să pot ascunde faptul că aţi putea compărea din nou în faţa tribunalului militar, dacă căpitanul Escamoteur va decide să vă acuze.

— Am acţionat numai de dragul dorului de libertate de îndată ce ni s-a ivit o ocazie favorabilă, îl susţinu George pe Petre în demersul anterior.

— O să-i explicaţi totul din nou căpitanului Escamoteur, veţi vedea ce va decide. Vă aşteaptă deja, spuse zâmbind ofiţerul, dând primul semnalul de înapoiere.

Cu sentimente amestecate de furie şi frustrare, George şi Petre au luat drumul înapoi păşind flancaţi de soldaţi. Acum să încerce o altă evadare ar fi fost zadarnic întrucât câinii le-ar fi luat urma imediat.

Erable care păşea înaintea lui George se întorcea din când în când înapoi privindu-l pe acesta cu o mină întunecată, rău prevestitoare.

Pentru el era o ruşine ca evadaţii să aparţină grupului pe care el însuşi îl conducea. Va încerca cu siguranţă să se răzbune, în toată perioada aflării deţinuţilor în custodia sa.

George era însă hotărât să încerce o nouă evadare cât de curând îi va fi posibil.

De data asta însă evadarea trebuia neapărat să reuşească.

V
ÎN SFÂRŞIT, LIBERI!

MICUL CONVOI din care făceau parte George şi Petre a ajuns din urmă coloana de deţinuţi de care aparţinuseră. Oamenii care încălcaseră regulamentele şi regulile militare puteau acum să aprecieze curajul şi îndrăzneala celor doi fugari. Aşa că i-au tratat cu toată consideraţia.

Cine se aseamănă se adună. Mai ales acuma când fuseseră înfrânţi de ghinion se bucură de atenţia celor din jur.

Lui Erable i se aruncau priviri batjocoritoare, care nu contribuiau de loc la calmarea stării de spirit a acestuia.

George şi Petre de îndată de au ajuns în perimetrul lagărului magazinului, au fost introduşi în biroul căpitanului Escamoteur.

Acesta se şi repezi asupra lor înainte ca aceştia să-şi fi revenit oarecum.

— Cred că vă daţi seama că prin această încercare de evadare şi prin lovirea celor doi gardieni vă faceţi vinovaţi odată în plus, ceea ce se va adăuga pedepsei voastre.

— Trebuie să vă aduc mâine din nou în faţa tribunalului militar şi de pe acum vă atrag atenţia că sentinţa nu va fi deloc uşoară. Ceea ce aţi făcut nu cunoaşte iertare. Dacă-i veţi face pe membrii juriului să vă creadă, mă voi bucura pentru succesul vostru. Nu cred că îi veţi putea duce aşa uşor cu preşul, cum vă închipuiţi. Consolaţi-vă cu ideea că veţi sta la noi circa vreo doi ani în plus. Pe tatăl dumitale, care în timpul sfărâmării elicei a dispărut ca prin minune, o să-l găsim noi până la urmă. Atunci o să vă ţină tovărăşie.

După cuvântarea aprinsă a căpitanului urmă o pauză, după care acesta lega din nou discuţia, de data asta pe un ton voit schimbat, aparent prietenos atunci când i se adresă lui George:

— Uite aici pumnalul dumitale, un obiect fără îndoială deosebit de preţios. Admit că de dragul unei piese ca aceasta merită să-ţi iei nişte riscuri asupra-ţi. Dacă într-o bună zi domnule Fondeur vei fi eliberat vei avea nevoie de bani pentru a părăsi insula. Îţi fac o propunere. Vinde-mi mie arma albă! Voi plăti un preţ bun şi nu mă voi tocmi. Nu voi exploata demnitatea actuală, dar nici nu-ţi voi uşura pedeapsa în caz că te învoieşti.

Lui George nu-i conveni deloc târgul ăsta, mai mult chiar se înfurie, întrucât se considera nedreptăţit. Pedeapsa n-o meritau nici el nici Petre. Elicea fusese cumpărată de tatăl

său şi plătită la suprapreţ. Dacă Glande n-a predat banii încasaţi pentru ea nu era vina lor.

În birou în afară de George şi Petre nu se găseau decât locotenentul şi supraveghetorul Erable.

George îi aruncă lui Petre o privire rapidă a cărei tâlc acesta îl prinsese din zbor. Petre ştia ce vrusese să însemne asta.

În aceeaşi secundă apăru ca din senin în faţa căpitanului Escamoteur, în timp ce George îşi apucă pistolul care încă mai stătea pe măsuţă. Petre îi aplică căpitanului o lovitură directă în bărbie, care-l doborî la pământ.

La un atac surpriză venit din partea celor doi, Escamoteur nu se aştepta, mai ales în acest moment.

Locotenentul vru să-şi tragă arma dar nu mai avu vreme s-o facă întrucât George îl doborî cu o lovitură de pumn, în aceeaşi manieră cum făcuse Petre înainte.

Atacul avusese loc cu o asemenea rapiditate, încât Erable rămăsese cu gura căscată, nemaiştiind ce să facă. George se îndreptă acum asupra lui şi îi spuse:

— Dacă ţii câtuşi de puţin la viaţa dumitale, atunci stai liniştit! Petre, îmbracă te rog uniforma locotenentului, în timp ce eu o îmbrac pe aceea a căpitanului. Dezbracă-i pe amândoi de uniformă. Între timp eu îl ţin în şah pe domnul Erable şi mă voi asigura că nu declanşează alarma. Sus mâinile, domnule Erable! Eu sunt puţin nervos şi dacă pistolul se descarcă va fi doar din culpă dumitale.

Somaţiei lui George i se răspunse din partea supraveghetorului cu o remarcabilă promptitudine. Devenise pe cât de neputincios pe atât de uluit.

Cu mâna liberă îi trase pistolul din bandulieră şi şi-l puse, sieşi la brâu.

Între timp Petre scoase uniforma locotenentului şi o îmbrăcă la repezeală. Procedă la fel cu uniforma căpitanului pe care o îmbrăcă George. Acesta nu-l slăbea din ochi pe supraveghetor. Din uniformele de deţinut Petre confecţionă la repezeală fâşii cu care îi legă pe cei doi şi le puse şi un căluş solid în gură. Apoi îi transportă într-o cameră alăturată. În timp ce avea loc această operaţie, George continua să vorbească tare pentru ca soldaţii care treceau pe coridor să nu intre la bănuieli. Se strădui să imite cât mai bine vocea căpitanului Escamoteur, astfel încât după primele propoziţii cu greu s-ar mai fi putut distinge cine vorbeşte de fapt. Nu era prea greu, întrucât Escamoteur avea un anume ton al vocii care-l făcea uşor de imitate.

Dialogul acesta pe care-l putea auzi Petre şi Erable, era menit să-l certe pe Petre pentru isprăvile sale şi pe Erable pentru nesocotinţa sa.

Soldaţii de pe coridor aveau după aceea de ce se minuna.

După ce toate acestea au fost aranjate cum se cuvine, fiul căpitanului Farrow se întoarse şi îi şopti prietenului său, de data asta în limba germană:

— Petre, tu mergi după mine în spatele lui Erable. Să sperăm că nu vom bate la ochi. Domnule Erable, se întoarse el către supraveghetor, va trebui să chemi încoace doi oameni de pe coridor. Va trebui să-i ameţim şi pe aceştia pentru a lăsa impresia că soldaţii ne păzesc pe noi după ce am părăsit încăperea. Petre, ai grijă la uşă!

Sub ameninţarea pistolului îndreptat împotriva sa Erable se supuse.

Planul lui George funcţionă fără reproş. De abia intrară cei doi soldaţi în cameră că pumnul lui Petre îi scoase din funcţiune. Cu aceştia lucrurile se petrecură după tipicul convenit. Fuseseră legaţi şi încătuşaţi cum se cuvine, costumele lor de deţinuţi ajungându-le şi pentru asta.

După ce soldaţii au fost şi aceştia legaţi fedeleş, Petre scoase din dulăpiorul căpitanului armele sale şi ale lui George, în timp ce acesta din urmă îl mai ţinea sub ameninţarea armei sale pe Erable.

După ce au intrat în posesia bunurilor lor, camarazii s-au pregătit de plecare. Din camera alăturată se auzeau gemete înfundate. Escamoteur îşi revenise din leşin. George merse în încăperea vecină şi îi spuse:

— După cum vezi, domnule căpitan, prefer să nu îmi vând pumnalul. Scuză-mă te rog dacă pentru scurtă vreme ţi-am produs atâtea neplăceri. Tatăl meu vrea să navigheze mai departe şi de aceea ne grăbim să ajungem la el. Nu mă numesc Fondeur ci Farrow, ca şi tatăl meu. Pe căpitanul german cu acest nume îl cunoşti sau vei fi auzit, desigur. Pe domnul Erable îl luăm o bucată de drum cu noi, ca să ne conducă. El se va înapoia în curând la garnizoană. Cât despre elice, tatăl meu a cumpărat-o într-adevăr de la administratorul Glande şi comisarul Paysan, care ştiu de această tranzacţie.

Ochii lui Escamoteur se făcură din ce în ce mai mari. De asemenea, Erable care era în camera vecină a auzit şi el cuvintele lui George. Acum se uită şi mai înspăimântat la cei doi camarazi ca şi înainte. George însă înapoindu-se, se întoarse zâmbind către Erable şi-i spuse:

— Acum îţi vei fi dat seama că vom uza de toate mijloacele care ne stau la îndemână pentru a ne elibera. Prin urmare păzeşte-te să întreprinzi ceva contra noastră.

Erable făcu o mutră caraghioasă. Până acum avusese dea face numai cu oameni lipsiţi de apărare, deşi periculoşi, care din când în când mai murmurau, dar n-au avut niciodată curajul de a organiza o rebeliune pe faţă. Acum stătea în faţa a doi oameni de pe submarinul vestitului căpitan Farrow şi era explicabil că-i pierise curajul.

— Ei şi-acum, domnule Erable, reluă George pe un ton care nu tolera nici o replică, vei merge alături de camaradul meu şi ne vei scoate din zona magazinului în câmp liber.

Acu urma un moment foarte delicat şi George ştia asta. Vor recunoaşte soldaţii schimbul hainelor?

Din fericire între timp se întunecase. Aceasta favoriza acţiunea celor doi prieteni. George deschise uşa şi păşi afară din coridor. Şase soldaţi stăteau aliniaţi acolo, repezindu-se să-şi salute superiorii, pe locotenent şi pe căpitan.

George şi Petre le mulţumiră cu privirea îndreptată înainte şi căştile tropicale mult aplecate pe frunte. George se opri şi spuse, imitând vocea tărăgănată a căpitanului:

— Aşteptaţi aici până ce Erable vă va aduce noi ordine.

Răsuflă uşurat când trecu cu Petre pe lângă soldaţii aliniaţi. Poate că soldaţii vor aştepta acolo întreaga noapte, aşteptându-l pe Erable să le aducă ordine. Până atunci cei doi camarazi sperau să fie departe în larg cu Dox-ul lor.

Cei doi prieteni se grăbiră destul de mult pentru a ieşi din zona magazinului ăstuia blestemat. Un alt moment delicat a fost atunci când au trecut de pragul uşii. Fără nici o grabă, George păşi travestit în căpitanul Escamoteur prin curte, apoi prin uliţele adiacente magazinului.

Întrucât era ora cinei au întâlnit în drum mulţi soldaţi care umblau cu gamele şi vesela plină de mâncare luată de la bucătărie.

George şi Petre au răspuns de fiecare dată politicos dar se păreau că şi soldaţii se fereau eu înşişi a se apropia de superiorii săi. Asta era de fapt o trăsătură comună de obicei tuturor soldaţilor din orice armată din lume.

Pe străzile vecine magazinului ardeau peste tot felinare. Din fericire n-am fost recunoscuţi de nici un soldat. Acum urma poarta cea mare. George se opri şi-l întrebă pe Erable foarte încet:

— E nevoie de o parolă pentru a ieşi afară?

Supraveghetorul dădu numai din cap.

— Care e deci parola?

— Gloire (glorie), domnule căpitan!

— Mulţumesc!

George păşi cu hotărâre în faţa santinelei din poartă dar în aşa fel încât felinarul cel mare care lumina poarta îşi arunca razele luminoase undeva în spate.

— Gloire, spuse pe o voce tărăgănată. George, falsul căpitan Escamoteur. Deschide poarta, te rog!

Santinelele se grăbiră să se execute. George mulţumi pe un ton sec şi părăsi zona magazinului. De abia auzi uşa în urma sa scârţâind în balamale că George şopti ca pentru sine:

— Slavă cerului că am trecut şi de asta!

După ce au mai străbătut o bucată de drum au întâlnit două siluete care le păreau destul de cunoscute. S-au apropiat de prezumtivul căpitan Escamoteur pentru a-l saluta, administratorul magazinului Glande şi comisarul Paysan.

Situaţia era departe de a fi simplă. Aceştia doi vor da evident alarma, dacă ar fi recunoscut schimbarea.

Glande începu imediat să raporteze:

— Cred că l-am văzut în după-amiaza asta pe tatăl tânărului deţinut, căpitanul vasului, Fondeur, mergea pur şi simplu pe una din străzile oraşului. Am vrut fireşte să-l interpelez, dar mi-a scăpat dispărând pe una din străzile învecinate. Se afla în apropierea localului nostru favorit. Dacă aţi binevoi să trimiteţi câţiva soldaţi…

— E suficient să-l arestăm. Mergeţi imediat la magazin. Noi ne vom întoarce în curând înapoi! îi răspunse George scurt. O să propun comitetului director să vă ofere o recompensă pentru că aţi fost atât de vigilenţi.

Glande fu surprins de acest fel de adresare al căpitanului, care i se părea extrem de lapidar, de faptul că a fost lăudat atât de tare încât îi şterse din minte orice bănuială. Se mărgini să spună:

— La ordin, domnule căpitan. După care se întoarse cu comisarul Paysan pentru a-şi relua drumul.

După ce au străbătut o bucată de drum, George i-a şoptit prietenului său Petre:

— Trebuie s-o iei imediat înapoi Petre şi să-i ameţeşti pe Glande şi pe comisar cu o lovitură de pumn. Acum intrăm în oraş, poate avem noroc şi ne întâlnim cu tata. Oricum m-am gândit la un plan.

Peter însă fu de altă părere. Glande şi cu Paysan se puteau întoarce liniştiţi în incinta magazinului, oricum o vreme nu se vor mai interesa de căpitan, pe care îl întâlniseră deja afară.

George fu de acord cu opinia prietenului său. Şi-au văzut mai departe de drum şi în curând erau în faţa restaurantului preferat de către cei doi amici puşi pe căpătuială, Glande şi Paysan.

George intră pentru a se asigura că tatăl său nu se afla printr-o întâmplare fericită acolo. Spre regretul său constată că nu era.

Luând-o pe străduţele laterale, Erable i-a condus pe cei doi până în zona portului.

— Încă ne mai poţi fi de folos prin oraş puţin, după care te vei putea întoarce îndărăt şi să-i duci salutul nostru veritabilului căpitan Escamoteur. Până acum Petre nimerise foarte aproape de Erable, spre marea neplăcere a acestuia.

După o scurtă pauză George continuă:

— Trebuie să închiriem o barcă cu motor cât mai rapidă, domnule Erable. Cu siguranţă dumneata cunoşti pe proprietarii unor astfel de bărci. Trebuie să ajungem în larg şi să-l căutăm pe tatăl meu. Sper că-l vom găsi în curând şi atunci te vei întoarce şi dumneata înapoi.

— La ordinele dumneavoastră, murmură printre buze administratorul.

În zona portului Erable se învârti împreună cu George şi Petre printre câteva cârciumi mai ieftine, apoi îi făcu semn unui om mai vânjos şi în putere şi-i spuse:

— Domnule Castor, domnul căpitan aici de faţă ar vrea să facă o mică plimbare cu barca dumitale cu motor în zona portului. E vorba de o chestiune strict militară. Poţi, te rog, să pregăteşti barca?

— Fireşte, domnule Erable, urmaţi-mă, vă rog, îl asigură cu promptitudine omul.

Într-un şopron care nu era plasat departe, cu acces la un canal care dădea la malul mării, stăteau patru bărci cu motor. Petre căută cu privirea sa ageră pe cea mai bună dintre toate. În câteva minute s-a făcut plinul cu combustibilul aferent.

Camarazii s-au urcat într-însa, prinzându-l pe Erable între ei. Barca alunecă uşor pe canalul îngust până în zona portului.

*

* *

Portul se afla deja în spatele lor şi tocmai depăşiseră un distrugător francez ce se afla pe punctul de a ridica ancora, când dinspre magazin răsună o lovitură de tun.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă George pe prietenul său.

— Fuga noastră a fost descoperită. Distrugătorul va afla curând că împreună cu mine, vă aflaţi pe mare. Magazinul

este legat telefonic de diferite puncte cheie ale portului. Într-o jumătate de oră puteţi să contaţi că va începe urmărirea.

— O să scăpăm noi de distrugător, îl asigură George calm.

— Noi mergem câteva minute drept înainte după care o să cotim spre stânga. Petre, te rog, să preiei cârma şi concomitent să veghezi asupra lui Erable. Eu o să trec la probă şi o să lansez semnale înspre Dox-ul nostru.

Trecuse deja o jumătate de oră când din nou se auzi tunul, de data asta dinspre apă.

— Distrugătorul ne-a luat urma, remarcă Erable. Să sperăm că nu va încerca să ne oprească bombardându-ne.

Situaţia ameninţa să devină delicată, când după trecerea unui sfert de oră, departe în urma bărcii cu motor, fluxul luminos al unui reflector inundă marea. Nu va trece mult şi distrugătorul va descoperi barca lor minusculă.

În aceeaşi clipă, spre marea lui bucurie, George descoperi înainte un punct luminos. Imediat transmise un semnal luminos la rândul lui. Răspunsul veni prompt din partea celor de pe submarin.

După încă zece minute, distrugătorul se apropie ameninţător de ei, barca se opri în vecinătatea Dox-ului.

George şi Petre săriră de îndată pe punte, în timp ce Erable care apucase cârma o porni înapoi înspre distrugător.

Submarinul se scufundă rapid şi după cinci minute duduitul motoarelor vasului de război francez aproape se estompase.

George şi Petre au fost nevoiţi să depene cu detalii povestea lor de captivitate.

Farrow fusese într-adevăr în după-amiaza aceleiaşi zile în Numea pentru a-şi recupera fiul. Într-un golf înconjurat de stânci abrupte, în apropierea unei insule pe care Farrow o cunoştea, Hagen reuşi să termine în linişte reparaţiile. Două zile Dox-ul a stat pitit acolo. După schimbarea elicei, Dox-ul a pornit-o spre „Insula Odihnei”. Dar chiar şi acolo îi aşteptau noi aventuri.

Sfârşitul volumului 244: **OCNAŞI ÎN NUMEA.**

În numărul următor:

CARAVANA MORŢII.

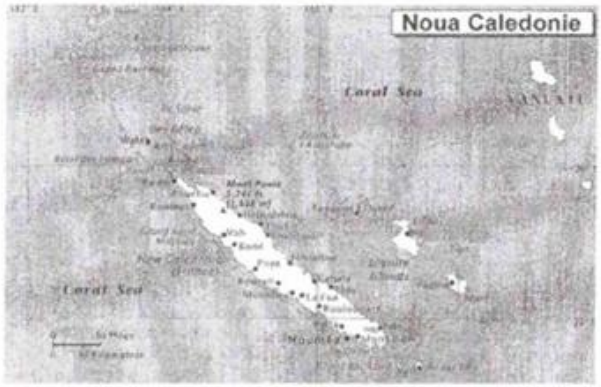
Noua Caledonie
Coral Sea
Coral Sea

Noua Caledonie

Arhipelagul Noua Caledonie se află situate în sud-vestul Oceanului Pacific, în sudul Melaneziei, la circa 1.300 km est de Australia. Are 19.058 km² şi 170.000 locuitori. Insula principală, cu 16.372 km² este a treia ca mărime din Pacific, după Papua Noua Guineea şi Noua Zeelandă. Din arhipelag mai fac parte Insula Pinilor (în sud), insulele Loyalty (Mare, Lifou, Tiga şi Ourea) în est, arhipelagul Belep în nord-vest, precum şi o sumedenie de insule şi insuliţe: Huon, Surprise, Astrolabe, Walpole, Chesterfield, Reciful Bellona, etc.

Insula principală este o rămăşiţă a unui vechi continent scufundat acum 250 milioane de ani, spre deosebire de vecinii ei de origine vulcanică. Are o lungime de cirac 500 km şi o lăţime de până la 50 km. Un lanţ de munţi (Lanţul Central) cu înălţimi de până la 1.630 m, împarte insula în două părţi diferite. Pe Coasta de Est, umedă şi fertilă se întâlneşte o vegetaţie exotică şi luxuriantă. Coasta de Vest este mai uscată, având o climă mai temperată, aici este teritoriul crescătorilor de vite, dar şi al plajelor superbe.

Flora şi fauna Noii Caledonii au evoluat într-o oarecare izolare. Astfel, din cele peste 3.500 specii de plante, cam trei sferturi cresc doar aici. Şi fauna este deosebit de bogată: 4.300 specii de animale terestre, 1.000 specii de peşti, 6500 specii nevertebrate marine.

Arhipelagul a fost descoperit de marele navigator James Cook în 1774. În drum spre Noua Zeelandă, la bordul navei „*Resolution*”, acesta a acostat în nord-estul insulei pe care a botezat-o Noua Caledonie, ca un omagiu adus Scoţiei. Golful în care a acostat Cook se numeşte Golful Baladei.

În 1853 în timpul împăratului Napoleon al III-lea, teritoriul a fost declarat oficial francez de către amiralul Febvrie-Despointes. La acea oră, populaţia era constituită din circa 50.000 de melanezieni şi câteva sute de europeni. Cam în acea perioadă au fost descoperite mari zăcăminte de minereu (cupru, cobalt, nichel), ulterior baza viitoarei economii a insulei. De la muncitorii din minele deschise aici, majoritatea imigranţi din Indonezia şi Java provine multiculturalitatea caracteristică insulei.

În timpul celui de-al doilea război mondial, insula a servit drept centru de comandă pentru flota americană din pacific începând cu 1943. Peste un milion de soldaţi americani au trecut prin zonă, lăsându-şi amprenta asupra localnicilor, abundenţa şi consumatorismul aruncându-i pe aceştia direct în secolul XX.

La ora actuală, Noua Caledonie este „teritoriu de peste mări” al Franţei, cu un înalt grad de autonomie. Puterea legislativă este exercitată de Parlamentul francez şi de un parlament propriu, iar cea executivă de către un Consiliu de Guvernământ condus de un Înalt Comisar numit de guvernul francez. Autonomia substanţială a arhipelagului a fost ratificată prin referendumul din 8 noiembrie 1998, totuşi, există tendinţe serioase spre independenţă.

Capitala arhipelagului, oraşul-port Noumeea, întemeiat de ofiţerul francez Tardy de Montravel în 1584 se numea iniţial Port de France. La ora actuală, Noumeea este o capitală modernă din sudul pacificului, un amestec reuşit între urbanism şi natură, practic un oraş-grădină, care în decursul evoluţiei sale a ştiut să-şi păstreze şi să-şi conserve vestigiile trecutului.

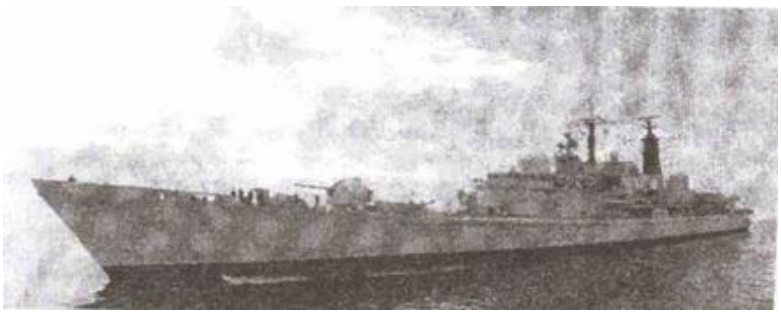

Distrugătoarele

Distrugătoarele au apărut din lecţiile învăţate în urma războiului civil din Chile (1891) şi a războiului chino-japonez din 1894. Aici, navele de linie mari, greoaie s-au dovedit vulnerabile micilor şi rapidelor torpiloare care se apropiau în viteză îşi lansau torpilele cu efecte devastatoare, apoi dispăreau la fel de rapid. Ideea de bază a apărut de la sine. Era nevoie de un nou tip de navă, care să contracareze rapidele torpiloare, jucând un rol de escortă pentru navele de linie şi crucişătoare aşa a apărut distrugătorul de torpiloare, pe scurt distrugătorul.

Acesta a evoluat într-o navă rapidă cu misiuni multiple, ofensive şi defensive, putând opera individual sau ca parte a unui grup de escortă a unei nave mai mari (de regulă portavion). O dată cu apariţia submarinului şi a avionului pe teatrele de luptă şi distrugătoarele au evoluat în trei grupe: destinate luptei antisubmarine (ASW – Anti Submarine Warfare), antiaeriene (AAW – Anti Air Warfare), de suprafaţă (ASUW – Anti Surface Warfare).

Mici şi ieftine comparative cu navele mai importante cum ar fi cuirasatele şi ulterior portavioanele, distrugătoarele puteau ataca de la mică distanţă şi apoi să fugă, ameninţând chiar şi cele mai mari nave ale momentului. De asemenea, ele puteau opera în ape mai puţin adânci, mai aproape de ţărmuri şi strâmtori în care navele mari nu puteau risca, putând asigura un rol de protecţie şi însoţire de convoaie.

Primul distrugător a fost proiectat de japonezi în 1885 şi comandat şantierelor navale britanice, care îl livrează pe bucăţi ce vor fi asamblate în Japonia şi lansat la apă în 1887. Kotaka (Şoimul) avea 200 t şi o viteză maximă de 35 km/h, având un armament format din patru tunuri cu tragere rapidă de 37 mm şi patru tuburi lanstorpilă. Primul distrugător lansat la apă a fost Destructuer, de 380 t pentru marina spaniolă în 1886. Au urmat două nave britanice din clasa Havock, în 1892. În Franţa primele nave de acest tip, din clasa Durandal şi Framee, au apărut din 1899, iar primul distrugător american USS Bainbridge a fost lansat la apă în 1902.

Odată cu primul război mondial (1914-1918) a apărut o ameninţare mortală pentru navele de suprafaţă: submarinul. Navele Antantei au avut mult de furcă cu U-boat-urile germane, silenţioase şi ucigătoare. Răspunsurile distrugătoarelor au fost bombele de adâncime şi sonarul.

Al doilea război mondial (1939-1945) a adus submarinele mai eficiente, precum şi noua armă: aviaţia. Încă din prima fază a războiului, roiurile de avioane japoneze au scufundat cuirasatele britanice Prince of Wales şi Repulse la 10 decembrie 1941. La această nouă ameninţare distrugătoarele erau practice nepregătite, dar au fost echipate rapid cu tunuri şi mitraliere antiaeriene, cu radar şi noi tipuri de sonar, cu încărcături de adâncime pentru contracararea submarinelor mult mai performante.

Epoca Războiului Rece a fost caracterizată prin apariţia rachetelor ghidate, cele antiaeriene (SAM – Sol Air Missile) şi cele sol-sol (SSM) revoluţionând războiul maritime. Au apărut distrugătoarele purtătoare de rachete, capabile să protejeze flota de ameninţări aeriene, submarine şi de suprafaţă. Dotarea acestora cu rachete de croazieră au extins capacitatea de lovire şi de atac la sol.

Cele mai cunoscute distrugătoare sunt cele din clasa Spruance şi Arleigh Burke (SUA), Sovremenny (Rusia), Type 42 (Marea Britanie), Tourville (Franţa).

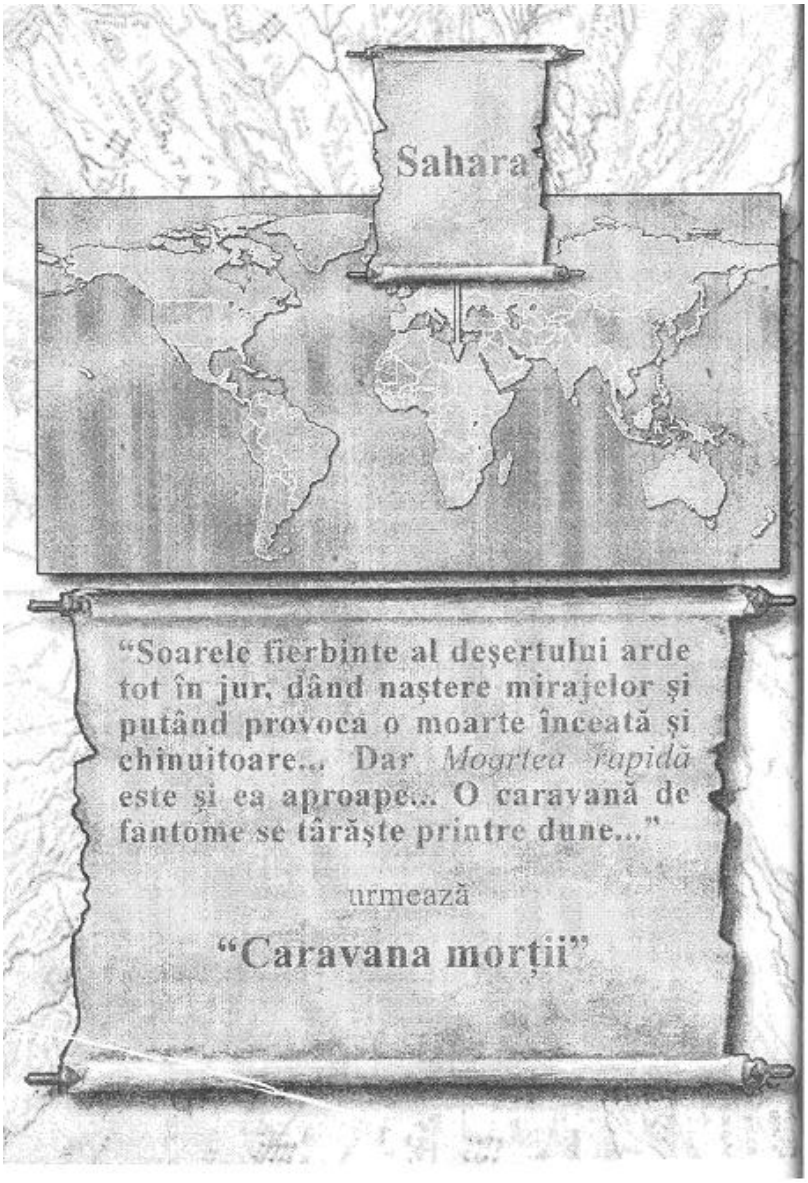
Sahara
"Soarele fierbinte al deșertului arde tot în jur, dând naștere mirajelor și putând provoca o moarte înceată și chinuitoare... Dar *Moartea rapidă* este și ea aproape... O caravană de fantome se târăște printre dune..."
urmează
"Caravana morții"

In Numărul următor:

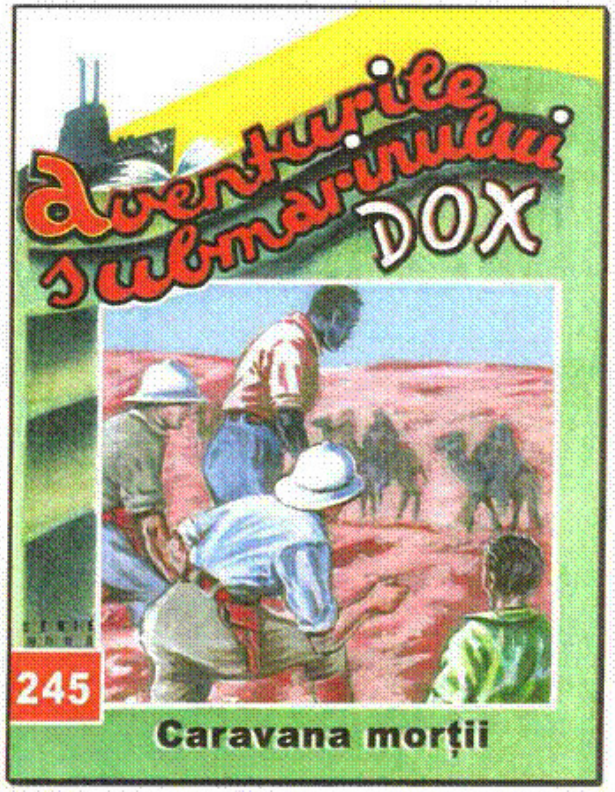

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro